

Na str. 4 i 5 drukujemy pierwszą część
Uchwały Rady Ministrów
z dnia 17 grudnia 1953 r.
w sprawie zapewnienia niezbędnych środków
dla wzrostu hodowli zwierząt gospodarskich
i rozwoju bazy paszowej

Plan roczny przed terminem

Rozpoczęliśmy seryjną produkcję 80 nowych typów maszyn i urządzeń

(f) 18 grudnia br. Ministerstwo Przemysłu Maszynowego wykonało roczny plan produkcji globalnej według wartości w cenach niezmiennych. Przemysł maszynowy, wykonując plan roku 1953 osiągnął wzrost produkcji w porównaniu z rokiem 1952 o przeszło 24 proc.

W przemyśle maszynowym przedterminowo wykonało dotychczas plan 110 zakładów podległych różnym centralnym zarządom. W całości wykonały już plan przemyśle: motoryzacyjny, teletechniczny, okrętowy, ogólnego budownictwa maszynowego, optyczny, urządzeń mechanicznych, maszyn budowlanych i maszyn włókienniczych.

Zakłady przemysłu maszynowego wykonały przedterminowo plan produkcji w szeregu ważnych dla gospodarki narodowej asortymentach, jak: samochody ciężarowe, ciągniki „Ursus”, motocykle, rowery, radioodbiorniki, aparaty telefoniczne, urządzenia hutnicze, pompy, silniki spalinowe, kalafary, siewniki, żniwiarki, kultywatory i szereg innych.

W roku bież. przemysł maszynowy wykonał szereg prototypów oraz uruchomił produkcję seryjną ponad 80 nowych maszyn i urządzeń, m. in. prototypy: rewolwerów RW-80, nowego typu wiertarkę

poziomą, maszynę parową główną okrętową, turbopompę 2 MW, parowóz TY-51, lokomotywę elektryczną, 200-tonową sprężarkową, 200-tonową prasę korbową, koparkę budowlaną o pojemności łyżki 0,5 m³, młocarnię o wydajności 15 q, nowy typ zgrzeblarki i wiele innych.

Uruchomiono seryjną produkcję nowoczesnych maszyn: karuzelówek ciężkich, młotów sprężarkowych, włókniarów, krosien automatycznych, sprężarek amoniakalnych, kopacek ciągnikowych, kosiarzek zawieszanych, łącznic telefonicznych i wielu innych.

Koszty własne produkcji w przemyśle maszynowym zostały obniżone o około 7 proc. z rokiem 1952 o około 7 proc.

Przedterminowo wykonanie planu produkcji przez przemysł maszynowy jest wynikiem ofiarnej pracy robotników, techników i inżynierów tego przemysłu. To osiągnięcie mobilizuje załogi zakładów, które dotychczas nie osiągnęły zadań rocznych, do wzmożenia wysiłku, by w pozostałych do końca br. dniach wykonać tego roczny plan produkcji globalnej. Walcą o pełne wykonanie planu pod względem asortymentowym. (PAP)

28 kopalń wydobywa ponadplanowo tony węgla

(f) Już 28 kopalń wydobywa ponadplanowo tony węgla. Dzięki zwiększeniu wydobywania osiągniętemu w czynnie przedzjazdowym, plany roczne wy-

dońcyla wykonały ostatnio kopalnie: „Ziemowit”, „Szombierki”, „Zabrze - Wschód” i „Makoszowy”. (PAP)

Agenci USA rozprzestrzeniali choroby zakaźne i stonkę

Proces grupy szpiegów i dywersantów w Czechosłowacji

(f) PRAGA (PAP). — 16 bm. w Usti nad Labą zakończył się proces grupy szpiegów i dywersantów. W czasie rozprawy sądowej oskarżeni przyznali się że z polecenia imperialistów rozprzestrzeniali we wsiach Czechosłowacji choroby zakaźne wśród zwierząt gospodarskich oraz stonkę ziemniaczaną, ukrywali obcych agentów, dostarczali pieniądze i materiały wybuchowe dla organizacji i dokonywania aktów terroru, ukrywali broń i korzystali w swej pracy szpiegowskiej z urządzeń radiowych.

Sąd skazał głównego organa zatora grupy podziemnej Milana Skalicky'ego na karę dożywotniego więzienia, a jego pomocnika F. Knoteka na 25 lat więzienia. Oskarżeni J. Kiejca, A. Kvas, V. Frochaut, S. Ir-

Żołnierz amerykański prosi rząd NRD o azyl

(f) BERLIN (PAP). Jak donosi agencja ADN, żołnierz amerykański Clifford Murphy przeszedł na terytorium Niemieckiej Republiki Demokratycznej i zwrócił się do rządu Republiki z prośbą o azyl. Clifford Murphy złożył oświadczenie, w którym stwierdza m. in.:

Przybyłem do NRD, ponieważ nie chcę być dłużej żołnierzem, gdyż wiem, że Ameryka przygotowuje trzecią wojnę światową.

Znam żołnierza amerykańskiego i życie w armii USA. Na 20 żołnierzy 9 zdecydowanych było przejść do NRD, gdyby nie straszone ich, że zostaną zekolono na rozstrzelanie... Przekonałem się jednak, że to wszystko jest kłamstwem... Żołnierze amerykańscy — oświadcza Murphy — nie rozumieją dlaczego są w Niemczech. Są oni zmęczeni wojną i nie chcą poświęcać życia w imię zysków potentatów USA. Pragną oni powrócić do żon, dzieci, matek i ojców.

Przybyłem do NRD, ponieważ nie chcę być dłużej żołnierzem, gdyż wiem, że Ameryka przygotowuje trzecią wojnę światową.

Znam żołnierza amerykańskiego i życie w armii USA. Na 20 żołnierzy 9 zdecydowanych było przejść do NRD, gdyby nie straszone ich, że zostaną zekolono na rozstrzelanie... Przekonałem się jednak, że to wszystko jest kłamstwem... Żołnierze amerykańscy — oświadcza Murphy — nie rozumieją dlaczego są w Niemczech. Są oni zmęczeni wojną i nie chcą poświęcać życia w imię zysków potentatów USA. Pragną oni powrócić do żon, dzieci, matek i ojców.

Drugie posiedzenie III Sesji Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

Izba zatwierdziła 20 dekretów Rady Państwa

W dniu 19 grudnia o godz. 11 Marszałek Jan Dembowski otworzył w obecności członków Rady Państwa i Rządu PRL kolejne posiedzenie Sejmu, stwierdzając przyjęcie protokołów z ubiegłych posiedzeń. Porządek dzienny posiedzenia, ustalony przez Prezydium Sejmu, przewiduje sprawozdania Komisji Spraw Ustawodawczych o 20 dekretych Rady Państwa, wydanych w okresie między drugim a trzecią sesją. Sprawozdania Komisji podzielone zostały na cztery tematyczne grupy.

Pierwszy punkt porządku dziennego przewidywał grupę dekretów, dotyczących spraw związanych z rolnictwem i obejmował dekrety: o zmianie ustawy o obowiązkowych dostawach ziół, o zmianie dekretu o obowiązkowych dostawach ziemiaków, o obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych i o obowiązkowych dostawach mleka.

Referentem Komisji był poseł Schayer. Sprawozdawca zwrócił uwagę, że dekrety te stanowią podstawę prawną dla umocnienia jednego z najważniejszych ogniw spójni gospodarczej między miastem a wsią. „Znaczenie obowiązkowych dostaw — powiedział poseł Schayer — polega na tym, aby ten wielki bochen chleba, jakim jest nasz dochód narodowy był sprawiedliwie podzielony”. Po szczegółowym omówieniu dekretów referent postawił wniosek o ich zatwierdzenie.

W dyskusji nad sprawozdaniem zabrał głos przedstawiciel zespołu poselskiego wojew. byd-

goskiego poseł Kuznar, wyrażając aprobatę dla dekretów, mówca wskazał na zadowolenie pracującego chłopstwa z ostatecznym posunięciem Rządu i Partii; zwłaszcza tezy na II Zjazd wywołały — jak to stwierdza poseł Kuznar — duże zadowolenie wsi.

Kolejnym mówcą jest poseł Wojciechowski, który omawia w nawiązaniu do dekretów sytuację rolnictwa w wojew. warszawskim, wskazując na konieczność uruchomienia dużych rezerw w gospodarce rolnej tego województwa oraz na konieczność usprawnienia pracy rad narodowych, organizacji politycznych i społecznych i instytucji, które obsługują rolnictwo.

Po wyczerpaniu listy mówców Marszałek poddał dekrety kolejno pod głosowanie. Sejm je zatwierdził.

Drugą grupę dekretów omawianych przez Sejm stanowią: dekret o koncesjonowaniu zarobkowego przerobu surowców i półfabrykatów włókienniczych, dekret o prawie górniczym, dekret o eksploatacji złóż torfowych, dekret o wrobie i przerobie spirytusu, oraz dekret o uprawie tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych.

Sprawozdawcą tej grupy dekretów z ramienia Komisji Spraw Ustawodawczych jest poseł Marian Czerwiński. Dekret o prawie górniczym zobowiązuje z jednej strony przedsiębiorstwa górnicze do przedsięwzięcia wszelkich środków dla zabezpieczenia pracy górników, z drugiej zaś strony, stwarzając właściwe ramy prawne dla dalszego rozwoju górnic-

stwa, stwarza jednocześnie podstawę do dalszego wzrostu współzawodnictwa i wydajności pracy.

Dekret o eksploatacji złóż torfowych ma na celu zapewnienie planowej i racjonalnej eksploatacji tych złóż. Dekret w sprawie surowców i półfabrykatów włókienniczych jest ciosem w spekulację tymi surowcami i stwarza możliwości lepszego rozwoju włókiennictwa w naszym kraju. Wreszcie dekret o uprawie tytoniu likwiduje przeżytki w wyniku zmiany monopolu na przedsiębiorstwo państwowe, a dekret o wrobie i przerobie spirytusu przyczyni się do skuteczniejszej walki z alkoholizmem, przewidując surowe kary za potajemny wyrób spirytusu i handel wyrobami spirytusowymi nielegalnej produkcji. Mówca wnosi o zatwierdzenie dekretów.

W dyskusji zabiera głos znany górnik z wojew. stalnogródzkiego, poseł Apryas, wskazując na troskę państwa ludowego o górników, na rozwój kopalnictwa górniczego i na zadowolenie górników z ustawodawstwa górniczego Polski Ludowej. Dekrety zostały kolejno przez Izbę zatwierdzone.

Trzecią grupę dekretów stanowią: dekret o ustalaniu cen opłat i stawek taryfowych, o obowiązkach świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne, o dostarczeniu środków transportowych dla potrzeb obrony państwa, o zmianie ustawy o zakładaniu w budynkach mieszkalnych skrzynek listowych i o zmianie ustawy o transporcie drogowym. Referentem komisyj-

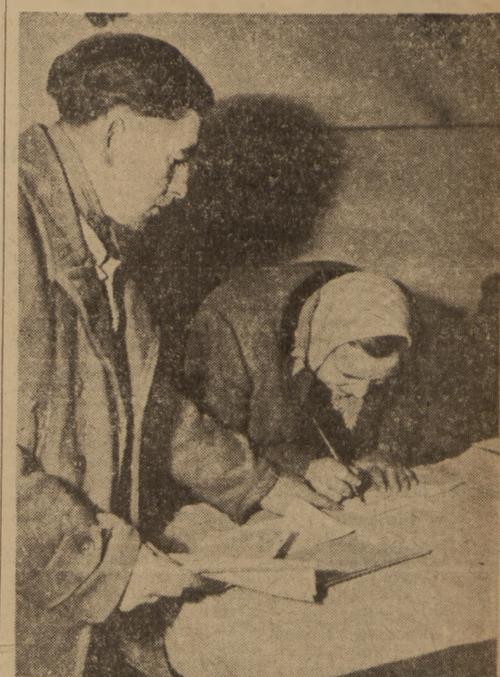
nym był poseł Gumliński, który szczegółowo uzasadnił te dekrety porządkowe. Izba zatwierdziła je w głosowaniu.

Wreszcie ostatnią grupą dekretów — to dwa dekrety, wprowadzające zmiany do niektórych przepisów Kodeksu Karnego Wojskowego i Kodeksu Wojskowego postępowania karnego, a następnie dekret o zmianie Kodeksu Rodzinnego, dekret o stosunkach służbowych nauczycieli szkół zawodowych i zakładów naukowych podległych CUSZ, dekret o szkolnictwie artystycznym i zmiany w dekrecie o Głównym Urzędzie Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk. Sprawozdawcą był poseł Kaliszewski. Referent wskazuje m. in. na poważny rozwój szkolnictwa artystycznego w Polsce Ludowej (posiadamy obecnie 17 wyższych uczelni oraz 138 państwowych szkół artystycznych I i II stopnia). Dekret w sprawie szkolnictwa podległego CUSZ uchyla niektóre nieżyciowe przepisy poprzedniego ustawodawstwa, a dekret w sprawie Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk stwarza właściwą strukturę organizacyjną dla tego urzędu.

W dyskusji zabrał głos poseł Teisseyre, zatrzymując się zwłaszcza nad zagadnieniami szkolnictwa artystycznego. Również ta grupa dekretów została zaaprobowana przez Izbę.

Marszałek stwierdziwszy wyczerpanie porządku dziennego, zamknął trzecią sesję Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. (r.)

Nowi członkowie wstępują do spółdzielni produkcyjnych

Indywidualnie gospodarujący chłopcy chętnie wstępują do istniejących spółdzielni produkcyjnych, które mają wysokie osiągnięcia w gospodarce. Na zdjęciu: chłopka Zofia Mielczewska podpisuje deklarację członkowską do spółdzielni Kleszczowo w woj. warszawskim.

4 dalsze powiaty zwolnione od niarek i odsypów

(f) 4 dalsze powiaty, a mianowicie Bielski Podlaski i Łonża w woj. białostockim, Ostróda w woj. olsztyńskim i Wolsztyn w woj. poznańskim, przekroczyły 90 proc. rocznego planu dostaw zboża dla państwa. (PAP)

Nowy piec martenowski w hucie „Pokój” dał już 1000 ton stali

(a) Uruchomiony przed kilku dniami w hucie „Pokój” nowoczesny piec martenowski poważnie przyczynia się do realizacji zadań produkcyjnych stalowni. Do 17 bm. wytopiono już na tym w pełni automatyzowanym agregacie ponad 1.000 ton stali.

Dumnie są załogi produkcyjnych wytopiarni: Pawła Kuzna, Jana Połpiecha i Wilhelma Urbasa, że to właśnie im

powierzono obsługę tego cennego agregatu. Na nowym piecu, który zawiadania wytopiania, że temperatura osiągnęła maksymalną wysokość oraz że nastąpiła automatycznie zmiana kierunku przepływu gazu.

W tych warunkach wytopiacze mogą skoncentrować uwagę na innych zadaniach, a szczególnie pilnie baczyc na jakość produkcji. Pod tym

względem nowy piec martenowski również dobrze spełnia swoje zadanie. Ani jeden z wykonanych doład wytopów nie był wytopem nietafracyjnym. Stal z nowego marteny ciesz się uznaniem walcowników, którzy otrzymują ją do przerobki.

Dzięki produkcji z nowego pieca pełniej wykorzystywana jest zdolność przerobowa walcowni. (PAP).

Na cześć II Zjazdu PZPR

300 samochodów „Star 20” ponad plan roczny

(a) Taśmę montażową Fabryki Samochodów Ciężarowych w Starachowicach opuszczają codziennie samochody „Star 20”, wyprodukowane przez załogę ponad plan roczny. Załoga przewiduje, że do końca bm. wypuści ze swej fabryki łącznie przeszło 300

takich samochodów. Będzie to możliwe przede wszystkim dzięki realizacji zobowiązań długookresowych i przedzjazdowych.

W. Wydziale montażowym „Star 20” wyróżnia się 5-osobowa brigada elektryków samochodowych, kierowana przez inicjatora współzawodnictwa pod hasłem: „Ja nie wypuszczę braku” — Wiktor Saja. Cała brigada pracująca pod hasłem Wiktora Saja zmniejszyła do minimum braki w swej produkcji, troszcząc się równocześnie o estetyczny wygląd samochodów. Brigada Saja ostatnio podniosła wydajność i wykonuje średnio 210 procent normy. (PAP)

Doniosła uchwała

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jednogłośnie zaakceptował uchwałę Rady Ministrów z dn. 17 bm. w sprawie zapewnienia niezbędnych środków dla wzrostu hodowli zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej. Uchwała ta zawiera szeroki program pomocy państwa ludowego dla małorolnych i średniorolnych chłopów oraz spółdzielni produkcyjnych w podnoszeniu hodowli z korzyścią dla samych hodowców i dla całej gospodarki narodowej.

Uchwała ta jest wyrazem konsekwentnego wcielenia w życie wskazań IX Plenum KC PZPR mających na celu szybsze podniesienie stopy życiowej mas pracujących. W walce o zrealizowanie tego głównego zadania jedną z podstawowych dźwigni jest przyspieszenie tempa rozwoju hodowli, by zwiększyć produkcję mięsa, mleka, tłuszczów zwierzęcych, wełny i innych surowców pochodzenia zwierzęcego.

W ciągu dziewięciu lat istnienia w Polsce władzy ludowej, której podstawą jest nierozwalny sojusz robotników i pracujących chłopów, dokonano dużego wysiłku nad odbudową hodowli ze zniszczeń wojennych. W pogotwiu słoń i owiec znacznie przekroczyliśmy stan przedwojenny. Poważnie również wzrosła w stosunku do poziomu przedwojennego mleczność krow i waga bydła.

Mimo tych poważnych osiągnięć rozwój hodowli nie nadąża jednak za rosnącymi potrzebami. Szczególnie niezadowalające wyniki obserwuje się w hodowli bydła, którego pogłowia nie osiągnęło jeszcze stanu przedwojennego, a w okresie ostatnich czterech lat wzrosło zaledwie o 4 proc.

Całokształt rozwoju hodowli w poszczególnych rejonach kraju cełuje zbyt dużą nierównomierność zarówno pod względem obsady na 100 ha użytków rolnych, jak i pod względem produktywności. Szerok województw wykazuje znacznie niższą od średniej krajowej obsadę inwentarza na 100 ha użytków rolnych. Niedostateczna hodowli za rosnącymi potrzebami ludności i całej gospodarki narodowej ma swe źródła w ogólnych przyczynach zbyt wolnego wzrostu produkcji rolniczej.

Głównym hamulcem niedostatecznej hodowli jest pozostawanie w tyle produkcji pasz. Poważnie z niedoboru wstępują w uprawie i pielęgnacji łąk i pastwisk oraz w uprawie tak cennych roślin pastewnych, jak lucerna, konopina oraz inne motylkowe. Zbyt mało robi się kiszonek.

Dotychczasowy system bodźców materialnych nie zawsze był dostatecznie giętki, mierzalny nie uwzględniał zmian zachodzących w strukturze pogłowia, jak i wpływu bazy paszowej na opłacalność hodowli.

Ministerstwa Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych nie wykazywały dostatecznej troski o rozwój hodowli zarodowej. Na punktach populacyjnych za mało jest wysokowartościowych rozpodników. Zbyt powoli wprowadza się w PGR i spółdzielniach produkcyjnych mechanizację pracochłonnych robót w hodowli.

Zbyt mała była pomoc instrukcyjna dla hodowców ze strony służby zootechnicznej i weterynaryjnej. Słabo upowszechnia się produkujące metody żywienia i pielęgnacji zwierząt.

Niedostateczne było dotychczas zaopatrywanie gospodarstw rolnych w materiały budowlane oraz narzędzia i sprzęt dla potrzeb hodowli.

Uchwała Rady Ministrów z 17 grudnia przewiduje dokonanie przelomu w dotychczasowym tempie rozwoju hodowli. W 1955 roku powinniśmy osiągnąć następujący stan pogłowia: bydła około 8 milionów sztuk, (w tym krow co najmniej 5,5 miliona), trzody chlewnej — 10 milionów 750 tysięcy sztuk, owiec 4 miliony 250 tysięcy sztuk. Uchwała podkreśla, że najpilniejszym zadaniem jest przyspieszenie wzrostu pogłowia bydła, a przede wszystkim w takich województwach jak: kosiński, olsztyński, białostocki, zielonogórski, gdański i warszawski. Wydajność mleka od krowy winna zwiększyć się wydajnie w województwach: krakowskim, rzeszowskim, kiełceckim i łódzkim.

W dziedzinie hodowli trzody chlewnej uchwała podkreśla, że w takich województwach jak: szczeciński, kosiński i opolski, należy uczynić duży wysiłek, by w najkrótszym czasie zwiększyć ilość macior, a w pozostałych województwach dążyć do zwiększenia liczby miotłów i do poprawy odchowu prosiąt.

Dla zwiększenia hodowli owiec, których ilość w najbliższych dwóch latach winna wzrosnąć od 25 do 30 procent, a wydajność wełny przy najmniej o 5 procent — Ministerstwa Rolnictwa i PGR zobowiązane zostały do ustalenia rejonowych zadań rozwoju hodowli owiec, z uwzględnieniem miejscowych warunków przyrodniczych i ekonomicznych.

Uwzględniając trudności paszowe spowodowane słabszymi w tym roku zbiorami żyta, uchwała Rady Ministrów przewiduje zwiększenie pomocy paszowej dla wsi w 1954 roku. Na ten cel państwo przeznacza w 1954 r. około 750 tysięcy ton pasz tręciowych, tj. o 30 procent więcej niż w roku 1953. Z pomocy hodowlanej państwa będą korzystać gospodarstwa, które kontraktują trzodę chlewnią mięsno-słoninową i bekoniową oraz materiał hodowlany, jak cielczki, knurki, buhajki i tryki, a także gospodarstwa, które użytkują w okresie od lutego do lipca większe mioty od macior. Ci, którzy hodują maciory zarodowe, zapisane do ksiąg gło-

wnych i wstępnych, będą korzystać ze szczególnie wydajnej pomocy państwa.

Poważnie wzrosnie materiale zainteresowanie wsi rozwojem hodowli bydła, którego cena w dostawach ponadobowiązkowych zostaje podniesiona w I klasie o 30 proc., w II — o 35 procent, w III o 20 proc. i w IV o 10 procent.

Gospodarstwa, które wykonają obowiązek dostawy trzody chlewnej w terminach określonych uchwałą otrzymają zapłatę do 20-40 procent wyższą od cen ustalonych dla dostaw obowiązkowych. W wypadku przedterminowej dostawy rolnik otrzymuje zapłatę o 10 proc. wyższą od cen ustalonych dla dostaw obowiązkowych.

Zgodnie z wytycznymi IX Plenum KC PZPR znacznie rozszerzony został system ulg i zamówień. Uchwała zwalnia gospodarstwa o obszarze do 1 ha od obowiązków dostawy żywności i mleka.

Uchwała zwalnia również od obowiązków dostawy mleka i żywności gospodarstwa do 2 ha jeżeli jego właściciel ma powyżej 60 lat, a w gospodarstwie nie ma członków rodziny w wieku ponad 14 lat zdolnych do pracy lub jeżeli właściciel gospodarstwa odbywa służbę wojskową, a w gospodarstwie tym nie ma oprócz jednej osoby zdolnej do pracy — innych członków rodziny w wieku ponad 14 lat, albo też jeśli posiadacz gospodarstwa ma na utrzymaniu 5 lub więcej dzieci w wieku do lat 14. Właścicielom gospodarstw do 2 ha użytków rolnych uchwała zezwala na wykonanie dostaw zwierząt rzeźnych dowolnym rodzajem zwierząt, drobiem, czy wełną.

Uchwała postanawia umorzyć zaległości w chowikowych dostawach żywności i mleka za rok 1952 gospodarstwom — z wyjątkiem gospodarstw warzywno-ogrodniczych i mleczarskich — o obszarze do 2 ha użytków rolnych oraz w uzasadnionych wypadkach gospodarstwom do 7 ha. Zawiesza się wykonanie bieżących dostaw mleka do 30 czerwca 1954 roku gospodarstwom do 3 ha, które w październiku br. nie posiadały krowy, pod warunkiem że do 30. VI. 1954 r. nabeżdżą krowy lub jałowki.

Aby umożliwić małym i średniorolnym chłopom oraz członkom spółdzielni produkcyjnych zakup krow lub jałówek państwo przeznacza na ten cel 150 milionów złotych kredytów średnioterminowych i 100 milionów złotych kredytów krótkoterminowych na zakup innych zwierząt gospodarskich.

Rozszerzony system ulg i zamówień oraz zwiększone kredyty na zakup inwentarza żywego, to wyraz troski władzy ludowej o rozwój go-

spółdzielni w gospodarstwach małych i średniorolnych chłopów, to wyraz konsekwentnej realizacji sojuszu robotniczo-chłopskiego.

„Te ulgi i zwolnienia — mówił w Sejmie wiceprezes Rady Ministrów tow. Nowak — to pomoc państwa dla biedoty w celu umocnienia jej gospodarstwa i podniesienia ich produkcji. Te ulgi — to broń dana jej w ręce do walki z wyzyskiem kulackim”.

Podniesienie stanu pogłowia zwierząt gospodarskich wymaga zwiększenia bazy paszowej, i pod tym względem państwo ludowe okazuje również wsi wszechstronną pomoc. Znacznie zwiększone zostały inwestycje na ineliorację, umożliwiły się chłopom nabywanie żerdzi do suszenia siana. Większą pomoc przy uprawie łąk i pastwisk oraz przy produkcji siana okazują również spółdzielni produkcyjnym jak i chłopom gospodarującym indywidualnie POM-y i GOM-y. Państwo przewiduje import nasion, traw i roślin pastewnych.

Szerokiemu programowi pomocy państwa winniem towarzyszyć wysiłek całej pracującej wsi, do walki o rozwój hodowli, o uruchomienie rezerw tkwiących w naszym rolnictwie. Każdy chłop powinien wiedzieć, że pomoc państwa tylko wtedy da mu pożądane wyniki, jeżeli on sam codziennie będzie walczył o podniesienie poziomu swojej gospodarki. Dlatego konieczne jest mobilizowanie chłopów zarówno gospodarujących indywidualnie jak i spółdzielców do racjonalnej uprawy, nawożenia i pielęgnacji łąk i pastwisk, do zwiększania obszaru zasiewów poplonami, do robienia kiszzonek itp.

Mamy w naszej wsi tysiące wzorowych hodowców, uzyskujących wspaniałe wyniki w udajach mleka od krow, w przystość tuż, w odchowie prosiąt itp. Upowszechnić ich doświadczenia, uczynić te doświadczenia własnością całej pracującej wsi — to pilne zadanie rad narodowych, instancji i organizacji partyjnych oraz organizacji społecznych, a w głównej mierze ZSCh. Postanowienia uchwały należy szeroko popularyzować w masach pracującego chłopstwa. Wszyscy chłopcy powinni wiedzieć jakie są ich prawa i obowiązki w realizacji uchwały Rady Ministrów z 17 grudnia br.

W walce o wykonanie zadań, stojących w obecnej chwili przed pracującą wsią, z wydatną pomocą musi jej przyjść klasa robotnicza. Jedynym z przejawów tej pomocy będzie zwiększenie i polepszenie produkcji maszyn i narzędzi rolniczych, nawozów sztucznych oraz artykułów przemysłowych potrzebnych wsi w jej codziennym życiu i pracy. Wspólny jest bowiem cel tej walki: w coraz większym stopniu zaspokajanie materialne i kulturalne potrzeby ludzi pracy w mieście i na wsi.

Podejmują apel tow. Klaji

Na apel tow. Klaji do wsi państwowej i państwowej wsi państwowej w celu podniesienia i polepszenia jakości wyrobów na każdej operacji przez cały cykl produkcyjny” przystąpił pracownicy Warsztatu Remontowego „Silników Elektrycznych MPK w Szczecinie. W warsztacie tym zaczęto w niektórych przypadkach stosować tańsze materiały zastępcze przy regeneracji silników oraz wprowadzono specjalne aparaty do wykrywania usterek w remontowanych silnikach. Zastosowanie tych aparatów pozwala wykrywać usterki między poszczególnymi operacjami, a tym samym zapobiega brakom i marnotrawieniu materiałów. (PAP)

Załoga Zjednoczonych Zakładów Rowerskich wezwała

wszystkie zakłady woj. bydgoskiego do podjęcia współzawodnictwa międzyzakładowego, międzydziałalowego i międzybrigadowego o tytuł najlepszego zakładu, oddziału, brigady w realizacji czynu przedzjazdowego.

DZIS W NUMERZE:

- B. Zi. Solidarnie i walczyć w imię Wiatrem
- DLA SZYBSZEGO WZROSTU PRODUKCJI ROLNICZEJ, ZWIĘKSZENIA HODOWLI, PRZEMOBIENIE WICEPREZESA Rady Ministrów towarzysza Zenona Nowaka wygłoszone w Sejmie 18 bm.
- W. STEINBERG: Braterska pomoc wzajemna
- ZYGMUNT BRONIAK: Teatr w piwnicy i konkurs „hoogie - woogie”
- R. JURYS: Wydawnictwa polskie Komunistycznej Partii Polski

W. M. Molotow przyjął dr. Wirtha

(f) MOSKWA (PAP). — Agencja TASS podaje: 18 grudnia pierwszy zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR i minister spraw zagranicznych W. M. Molotow przyjął b. kanclerza Rzeszy dr. Józefa Wirtha przebywającego w Moskwie na zaproszenie Radyckiego Komitetu Obrony Pokoju.

Plenum KC KP Czechosłowacji

(f) PRAGA (PAP). W dniach 16-17 grudnia odbyło się Plenum Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Czechosłowacji. Plenum omówiło problemy dotyczące środków zapewnienia rozwoju produkcji rolnej i przeprowadzenia skupu artykułów rolnych w 1954 roku

Demonstracje w Teheranie

(f) MOSKWA (PAP). — Agencja TASS donosi z Ankarę:

Studentzi uniwersytetu w Teheranie 7 bm. zorganizowali demonstrację protestacyjną przeciwko wznowieniu stosunków dyplomatycznych między Iranem i Anglią. Oddziały wojska i policji otworzyły ogień do demonstrantów, zabijając dwóch i raniąc jednego studenta. 30 osób aresztowano. W ulokach rozpowszechnianych na terenie miasta zawarty jest protest przeciwko wznowieniu angielsko-irańskich stosunków dyplomatycznych. W niektórych dzielnicach Teheranu 15 bm. odbywały się wiece. Władze wojskowe dokonały licznych aresztowań wśród uczestników tych wieców.

Wieczór literatury polskiej w Moskwie

(f) MOSKWA (PAP). 17 grudnia br. w Państwowej Bibliotece Literatury Obcej w Moskwie odbył się wieczór, poświęcony twórczości pisarzy polskich, laureatów Nagrody Państwowej na 1953 r. W wieczorze udział wzięli literaci Moskwy, uczeni, studenci wyższych uczelni.

Przemawiając na wieczorze poeta polski Wiktor Woroszyński oświadczył:

„Jesteśmy wzruszeni głębokim zainteresowaniem ludzi radzieckich literaturą polską. Dzisiejsze spotkanie jest świadectwem przyjaźni i wzajemnego szacunku dwóch milijonów pokoi narodów — radzieckiego i polskiego. Zebrani z zainteresowaniem wysłuchali referatu o twórczości Zofii Nalkowskiej. Z kolei oświetlono twórczość J. Putramenta, M. Żulawskiego, M. Brandysa, S. Zielińskiego, A. Maliszewskiego, A. Ważyka, W. Zukrowskiego.

Wiadomości sportowe

Druga runda Pucharu Zimowego w piłce nożnej

29 bm. odbędą się mecze pierwszej rundy Pucharu Zimowego, zorganizowanego przez Sekcję Piłki Nożnej GKFF dla uczczenia II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

W czterech spotkaniach uczestniczą: Warszawa, Biedocze, Gdańsk, Opole — Kraków, Łódź — Sztajngrod.

Walka narodu wietnamskiego zakończy się zwycięstwem

Oświadczenie prezydenta Ho Szi-mina

(f) PEKIN (PAP). Agencja Nowych Chin ogłosiła pełny tekst oświadczenia złożonego przez prezydenta Wietnamskiej Republiki Demokratycznej Ho Szi-mina w związku z siódmą rocznicą podjęcia walki narodu wietnamskiego przeciwko zabobom francuskim. W oświadczeniu tym czytamy m. in.:

„Odnosiliśmy jedno zwycięstwo po drugim i osiągnęliśmy znaczne sukcesy w dziedzinie wojskowej, politycznej, gospodarczej i kulturalnej. Zadaliliśmy nieprzyjacieli drugocześnie cięsy. Ponosił on poważne straty. W ciągu 7 lat wyeliminowaliśmy z walki przeszło 320 tysięcy nieprzyjacielskich żołnierzy i oficerów. W ciągu tego okresu nieprzyjacieli musiał wycofać na wojnę przeszło 3 miliony franków. Ponieważ jego zasoby gospodarcze i finansowe wyczerpały się wskutek tych olbrzymich wydatków, musi on zebrać o pomoc amerykańską i wskutek tego musi się podporządkowywać w coraz większym stopniu USA. Imperialiści amerykańscy korzystają z tego, aby ujarzmić naród francuski oraz ingerować bezpośrednio do wojny w Wietnamie, próbując zająć miejsce kolonizatorów francuskich w Indochinach.

Wszystko to świadczy o coraz większej słabości nieprzyjaciela i o wroście naszych sił. Ponieważ wojna jaką prowadzimy jest sprawiedliwa, naród francuski jest po naszej stronie tak samo jak wszystkie narody uczciwe przez imperialistów francuskich.

Z okazji siódmej rocznicy podjęcia oporu zbrojnego pragnę przekazać w imieniu narodu wietnamskiego serdeczne pozdrowienia narodowi francuskiemu i wszystkim narodom uczciwym przez kolonizatorów francuskich. Pragnę wyrazić wdzięczność klasie robotniczej całego świata, która w dniu 19 grudnia obchodzi „Międzynarodowy dzień aktywnego solidarności z narodem wietnamskim” i milijonów pokoi ludzimi całego świata za to, że popierają naszą słuszną walkę.

W warunkach coraz bardziej umacniającej się jedności naszego narodu i wzrastającego poparcia ze strony narodu francuskiego i milijonów pokoi ludzimi całego świata, nasz opór

zbrojny zakończy się niewątpliwie zwycięstwem.

Jeśli rząd francuski pragnie rozjść w Wietnamie w drodze rokowań, pragnę prowadzić rokowania w tej sprawie oraz chce rozwiązać problem wietnamski pokojowymi środkami — to naród i Rząd Wietnamskiej Republiki Demokratycznej są gotowe podjąć rokowania z rządem francuskim.

Armia nasza i naród powinny uczynić wszystko, co w ich mocy, aby wykonać dwa niemożliwe doniosłe zadania, które stałyby się rękami prawdziwej niepodległości i pokoju: zmocnić opór zbrojny i przeprowadzić reformę rolną. Te dwa zadania są ściśle ze sobą związane.

Przemówienie Churchilla w Izbie Gmin

Debaty nad polityką zagraniczną W. Brytanii

(f) LONDYN (PAP). 17 grudnia w Izbie Gmin odbyła się jednodniowa dyskusja nad polityką zagraniczną Wielkiej Brytanii. Dyskusję zgał premier Winston Churchill.

Omówił on przede wszystkim przebieg rokowań brytyjsko-egipskich w sprawie pobytu wojsk brytyjskich w strefie Kanału Sueskiego.

Nawiązując do konferencji na Bermudach, Churchill oświadczył: „Moim zdaniem, niezwykle ważny był fakt, że mogłem prowadzić długie, szczerze, poufne rozmowy z prezydentem Eisenhowerem”.

Churchill następnie zwrócił się do Francji z żądaniem, aby ratyfikowała układ w sprawie „armii europejskiej”. Jeśli Francja odrzuci projekt utworzenia „armii europejskiej” — powiedział Churchill — „to znalezienie innego wyjścia, a mianowicie rozszerzenie bloku atlantyckiego przez włączenie

Niemiec zachodnich — będzie związane z licznymi i, być może, nawet z niezwykle poważnymi trudnościami”.

Winston Churchill poświęcił kilka słów berlińskiej konferencji czterech mocarstw, po czym wrócił ponownie do analizy rezultatów konferencji na Bermudach. Mówca zakomunikował, że na Bermudach wiele czasu poświęcono omówieniu zagadnień Dalekiego Wschodu i Azji Południowo-wschodniej. „Nie jest dla nikogo tajemnicą, że w tej części świata istnieją pewne różnice jeśli chodzi o politykę mocarstw zachodnich” — powiedział Churchill.

„Omawialiśmy — stwierdził premier — takie zagadnienia, jak handel z Chinami, uznanie chińskiego rządu komunistycznego, dopuszczenie Chin do ONZ, kwestia koreańska, a nawet sprawy tak uciążliwych postaci, jak Li Syn-man i Czang Kai-szek”.

W zakończeniu Churchill omówił stosunki brytyjsko-irańskie i sprawę Tryestu oraz poświęcił znaczną część swego przemówienia problemowi energii atomowej, aprobując propozycje prezydenta USA w sprawie utworzenia „funduszu atomowego”.

Przywódcę opozycji laburzystowskiej Clement Attlee zabierając głos w dyskusji poparł politykę rządu brytyjskiego w Egipcie.

Mówiąc o berlińskiej konferencji ministrów spraw zagranicznych Attlee oświadczył: „Na konferencji trzeba przyjąć, w miarę możliwości, bez wiążących, twarde warunków. Dotyczy to w takiej samej mierze strony radzieckiej. Uważam, że nadzieje związane z konferencją zależą w znacznym stopniu od podejścia do tej konferencji”.

Przywódcę lewego skrzydła partii laburzystowskiej Bevan podkreślił, że rząd brytyjski po-

pełnił pewne poważne błędy w swej polityce w Afryce i na Dalekim Wschodzie. Mówiąc o rządzie Chin Ludowych, Bevan podkreślił, że dopuszczenie tego rządu do Rady Bezpieczeństwa byłoby olbrzymim krokiem na drodze do utrwalenia pokoju na całym świecie. W zakończeniu Bevan oświadczył, że należy podjąć poważne wysiłki w kierunku osiągnięcia porozumienia ze Związkiem Radzieckim w sprawie Niemiec.

W odpowiedzi na głos w dyskusji minister spraw zagranicznych Eden oświadczył m. in.: „Osobiście jestem zdania, że znajdujemy się w okresie krytycznym jeśli chodzi o sytuację międzynarodową. Sytuacja jest taka, że możliwe są albo wydarzenia dające wszelkie nadzieje, jeśli wszyscy będą się starali podejść w odpowiednim duchu do stojących przed nami zadań, albo też możemy znaleźć się w wyjątkowo trudnej i skomplikowanej sytuacji”.

Trzecia i czwarta tura głosowania na prezydenta Francji nie dały wyniku

(f) PARYŻ (PAP). W piątek 18 bm. o godzinie 13.00 zebrał się znów Kongres Wersalski (łączna sesja Zgromadzenia Narodowego i Rady Republiki), by przeprowadzić trzecią turę głosowania w wyborach prezydenta republiki. Również ta tura nie dała decydującego wyniku, gdyż żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości. Tym razem kandydata mi byli tylko Laniel, Naegelen i Delbos, ponieważ Bidault wycofał swoją kandydaturę. Na ogólną liczbę głosujących 896 (czyli przy bezwzględnej większości 449) Laniel uzyskał 358 głosów, Naegelen — 313, Delbos — 225.

Należy podkreślić, że w dziejach Republiki Francuskiej zdarza się po raz pierwszy od 1871 roku, że wybór prezydenta nie dochodzi do skutku w pierwszej lub najpóźniej drugiej turze.

(f) PARYŻ (PAP). W piątek wieczorem przeprowadzono czwartą turę głosowania w wyborach prezydenta Republiki. Było tylko dwóch kandydatów — Laniel i Naegelen, gdyż Delbos wycofał swą kandydaturę. W czwartej turze żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości 449 głosów.

Postanowiono, że piąta tura głosowania odbędzie się w sobotę 19 bm.

(f) PARYŻ (PAP). Jak już podaliśmy, w pierwszej turze głosowania na prezydenta Francji, kandydat komunistyczny Marcel Cachin uzyskał 113 głosów.

Przed głosowaniem w drugiej turze komunistyczny członek Zgromadzenia Narodowego i Rady Republiki opublikował następującą deklarację: „Komunistyczny członek Zgromadzenia Narodowego i Rady Republiki, który w pierwszej turze głosowali na kandydaturę Marcel Cachin, postanowił w następnej turze oddać swoje głosy na rzecz kandydata partii socjalistycznej Marcel Edmonde Naegelena, który wypowiedział się przeciw „europejskiej wspólnotce obronnej”.

Komunisty chcą w ten sposób podkreślić swoją stanowczą wolę podjęcia wszelkich kroków zmierzających do zjednoczenia Francuzów, którzy pragną uratować niezawisłość ojczyzny i unicestwić plany wskrzeszenia odwetowego Wehrmachtu pod płaszczykiem armii europejskiej. Głównym swym komunisty chcą manifestować, że gotowi są do wszystkich sił walczyć o zwycięstwo polityki jedności działania z socjalistami, by nie dopuścić do ratyfikacji układów z Bonn i Paryża, a w szczególności kierując się wymogami walki o zaspokojenie żądań mas pracujących, o zachowanie ich zdobyczy społecznych, o obronę świeckiego charakteru oświaty we Francji. Takie oto są polityczne motywy, które skłoniły komunistów do głosowania na Naegelena.”

To właśnie w ramach tej polityki udzielił Jankesi rządowi francuskiemu pożyczki w wysokości 385 milionów dolarów, którą przeznaczono m. in. na operację „mewa”. To właśnie w ramach tej polityki odwiedził niedawno Wietnam wiceprezydent Stanów Zjednoczonych Nixon, otwierając drogę do porozumienia, że USA stanowią sprzeciw wobec jakiegokolwiek rokowania z demokratycznym Wietnamem.

W swej polityce wobec Indochin, imperialiści amerykańscy przy jej pomocy chcą upiec dwie pieczenie na jednym ogniu: opłacać, częściowo zresztą amerykańskimi dolarami próbę, jaką oni — jakże bezskutecznie! — zahamować walkę narodowo-wyzwoleńczą narodu wietnamskiego. Równocześnie dają oni do tego, by brudna wojna stworzyła warunki dla pełnej i ofiacyjnej „zmiany warty” — zastąpienia kolonizatorów francuskich kolonizatorami amerykańskimi. Jest przecież tajemnicą poliszynela, że gospodarka Indochin w coraz większym stopniu opanowana jest przez monopole amerykańskie. Naturalną tego konsekwencją są intrygi imperialistów USA wymierzone przeciwko ich francuskim „sojusznikom”, próby całkowitego podporządkowania sobie „cesarza” Bao Daia, podjudzanie marionetkowego rządu przeciwko kolonizatorom francuskim itd. Wszystko to — w połączeniu z rosnącą presją opinii publicznej, sprawia, że sytuacja kolonizatorów francuskich i ich kukiel staje się jeszcze bardziej chwiejna. Przejawem tej chwiej-

ności była m. in. ogłoszona w piątek dymisja całego gabinetu baodaiowskiego. Praca burżuazyjna — m. in. „Franc Tiru” — pisze wprost, że „problem rokowań z Ho Szi-minem zastrzył i skomplikował sytuację w sferach baodaiowskich”.

Przeciwko wojennym, agresywnym planom imperialistów amerykańskich i kolonizatorów francuskich wznosi się coraz donośniej głos całej światowej opinii publicznej, domagającej się położenia kresu brudnej wojnie w Wietnamie.

Rozejm w Korei pokazał, że istnieje możliwość pokojowego uregulowania spornych problemów międzynarodowych drogą uczciwych rokowań. Ogromnej wagi czynnikiem w walce o takie właśnie rozwiązanie problemu wietnamskiego, jest aktywna solidarność wszystkich narodów z walką narodu wietnamskiego. W połączeniu z sukcesami militarnymi, osiąganymi przez bohaterką Demokratyczną Armię Wietnamu, w połączeniu z konsekwentną walką całego obozu pokoju o odprężenie międzynarodowe, solidarność ta jest w stanie stworzyć przesłanki dla przeprowadzenia rokowań pokojowych w sprawie wietnamskiej.

Naród polski, który zna dobrą cenę wolności, który na oltarzu tej wolności złożył tak wielką danię krwi — rozumie dobrze walkę narodowo-wyzwoleńczą Wietnamu. Naród polski głęboko i gorąco solidaryzuje się z tą walką i jest przekonany, że doprowadzi ona do zwycięstwa, do trwałego pokoju w Wietnamie. B. Z.

Z pierwszego dnia obrad III sesji Sejmu

Po przemówieniu wiceprezesa Rady Ministrów w I-szym dniu III Sesji Sejmu, Marszałek Dembowski otwiera dyskusję.

Pierwszy przemawia p. Klecha. Podkreśla on, iż zreferowana przez wiceprezesa Rady Ministrów uchwała, stanowiąca wyraz konsekwentnego wcielenia w życie uchwał IX Plenum KC PZPR, będzie poważnym pomocą dla chłopstwa pracującego i jednym z poważnych instrumentów podniesienia stopy życiowej mas pracujących miast i wsi.

Charakterystyczne następne braki, jakie istnieją w dziedzinie rozwoju hodowli w woj. olsztyńskim — mówi wskazując m. in. na nierównomierność tego rozwoju. Nierównomierność ta szczególnie uwidatnia się przy porównaniu wysokich wyników PGR-ów z wynikami gospodarstw malorolnych chłopów oraz przy porównaniu gospodarki hodowlanej w poszczególnej powiatach województwa.

Analizując przyczyny niedo- rozwoju hodowli w woj. olsztyńskim mówca podkreśla, iż obok przyczyn natury politycznej, jak niewłaściwe nieraz rozumienie istoty sojuszu robotniczo-chłopskiego oraz niedocenianie walki klasowej przez część aparatu rad narodowych i organizacji partyjnych na wsi — najpoważniejszą z przyczyn gospodarczych jest zbyt małe stosowanie upraw roślin pastewnych i motylkowych oraz niedostateczna troska o racjonalne gospodarowanie łąkami i pastwiskami.

Mówca stwierdza z naciskiem, że konieczne jest jak najpełniejsze wykorzystanie i uruchomienie w terenie wszystkich środków przewidzianych przez Rząd w zakresie wzrostu produkcji rolnej i hodowlanej. W tym celu w większym niż do tej pory stopniu należy zwrócić uwagę na sprawę konserwacji urządzeń melioracyjnych łąk. Duże możliwości istnieją w wykorzystaniu inicjatyw chłopstwa pracującego, znajdującej wyraz w społecznym czynieniu melioracyjnym. Wskazując na inne możliwości rozwoju bazy paszowej, posł. Klecha podkreśla potrzebę szerokiego popularyzowania wśród chłopów upraw poplonów, produkowania kiszonek, szerszego stosowania upraw wszelkich roślin pastewnych, przy stworzeniu odpowiedniej bazy nasiennej w państwowych gospodarstwach rolnych.

Posł. Rysiński (woj. wrocławskie) podkreśla ogromne znaczenie uchwały dla wzrostu hodowli zarowno w gospodarstwie indywidualnym, jak i w spółdzielniach produkcyjnych. Uchwała słusznie wskazuje na główne braki w rozwoju hodowli i podaje sposoby ich usunięcia.

„Dużą część swego przemówienia poświęca mówca gospodarce w spółdzielni produkcyjnej (Miliń, której jest przewodniczącym). Cała uwaga spółdzielców zwrócona była początkowo na produkcję zbóżową. Szybko jednak przekształciła się w produkcję paszową. Głównym bowiem obornikiem, na samych nawozach sztucznych nie można utrzymać przez dłuższy czas wysokich plonów. Widząc, że głęboko zaczęły jałowić i płoć spadają, spółdzielcy z Milińska doszli do wniosku, że jedyną drogą, która prowadzi do wzrostu plonów, jak również do podniesienia dochodu członków, jest zespolona hodowla, którą obecnie intensywnie rozwijają.”

Posł. Piskorski (woj. olsztyńskie) omawia ważną rolę, jaką powinno i może odegrać rzemiosło w walce o wzrost stopy życiowej ludności. Konieczne jest w związku z tym poważne zwiększenie i rozszerzenie usług rzemieślniczych, przede wszystkim na wsi. Mówca przytacza szereg przykładów ilustrujących niedomagania na odcinku zaspokajania potrzeb wsi przez indywidualne rzemiosło oraz punkty usługowe państwowe i spółdzielcze, szczególnie w dziedzinie kowalstwa, kłodziejstwa, rymarstwa i bednarstwa.

Posł. Piskorski podkreśla, że terenowe rady narodowe często nie doceniają znaczenia wsi, szerokie upowszechnienie „łaśm zielonych” oraz szereg innych posunięć gospodarczych i organizacyjnych.

Posłanka Lekczyńska (woj. krakowskie) wskazuje na poważne osiągnięcia nauki rolnej — takie, jak opracowanie nowych odmian roślin pastewnych, nowych metod nawożenia i uprawy międzyrzędowej. Rolnictwo nasze domaga się jednak znacznie większej pomocy od nauki niż dotychczas otrzymuje. Aby sprostać tym żądaniom niezbędne jest — zd-

aniem mówcy — takie planowanie badań naukowych, które lepiej odzwierciedlać będzie najpoważniejsze problemy praktyki rolnej; niezbędne jest również mocniejsze niż dotychczas powiązanie nauki rolnej z praktyką.

Jeżeli chodzi o zadania w dziedzinie badań naukowych, to nauka powinna zająć się przede wszystkim ulepszeniem i powiększeniem wartości użytkowej roślin pastewnych, zbadaniem roślin mało wrażliwych na suszę, rozszerzeniem badań nad roślinami oleistymi itp.

Dla lepszego powiązania nauki z praktyką konieczne jest — zdaniem posł. Lekczyńskiej — wypracowanie odpowiedniej form oddziaływania nauki na szerokie masy chłopskie.

Następny mówca, posł. Cieslak (woj. krakowskie) poświęca swe wystąpienie analizie możliwości zwiększenia produkcji rolnej, a przede wszystkim — hodowlanej w województwie krakowskim, jako w okręgu deficytowym w tej dziedzinie. Stwierdza on, że gdyby chłop krakowski podniósł plony ziół przeciętnie o 1 q z ha, wówczas województwo to stałoby się samowystarczalne. Z innego wyliczenia wynika, że gdyby zwiększyć pogłowię owiec w całym kraju o 20 procent (a udział woj. krakowskiego w hodowli owiec jest bardzo poważny), otrzymalibyśmy dodatkową ilość surowca wystarczającą na ubranie dla setek tysięcy ludzi.

Drogi poprawy obecnego stanu rzeczy w woj. krakowskim mówca widzi również we wzmocnieniu kontroli nad pełnym wykonywaniem zadań przez POM-y i GOM-y, w uzupełnieniu pewnych braków w sprzęcie rolniczym potrzebnym na terenach górskich, w energicznym walczeniu z przejawami marnotrawstwa w niektórych gospodarstwach państwowych. Wskazuje on, że aparat rad narodowych i wiejski aktyw społeczny często jeszcze dopuszczają do wykonywania błędów przez kulałów. Należy też nastawiać bardziej spójnie produkcję na hodowlę.

Posł. Rysiński (woj. wrocławskie) podkreśla ogromne znaczenie uchwały dla wzrostu hodowli zarowno w gospodarstwie indywidualnym, jak i w spółdzielniach produkcyjnych. Uchwała słusznie wskazuje na główne braki w rozwoju hodowli i podaje sposoby ich usunięcia.

„Dużą część swego przemówienia poświęca mówca gospodarce w spółdzielni produkcyjnej (Miliń, której jest przewodniczącym). Cała uwaga spółdzielców zwrócona była początkowo na produkcję zbóżową. Szybko jednak przekształciła się w produkcję paszową. Głównym bowiem obornikiem, na samych nawozach sztucznych nie można utrzymać przez dłuższy czas wysokich plonów. Widząc, że głęboko zaczęły jałowić i płoć spadają, spółdzielcy z Milińska doszli do wniosku, że jedyną drogą, która prowadzi do wzrostu plonów, jak również do podniesienia dochodu członków, jest zespolona hodowla, którą obecnie intensywnie rozwijają.”

Posł. Piskorski (woj. olsztyńskie) omawia ważną rolę, jaką powinno i może odegrać rzemiosło w walce o wzrost stopy życiowej ludności. Konieczne jest w związku z tym poważne zwiększenie i rozszerzenie usług rzemieślniczych, przede wszystkim na wsi. Mówca przytacza szereg przykładów ilustrujących niedomagania na odcinku zaspokajania potrzeb wsi przez indywidualne rzemiosło oraz punkty usługowe państwowe i spółdzielcze, szczególnie w dziedzinie kowalstwa, kłodziejstwa, rymarstwa i bednarstwa.

Posł. Piskorski podkreśla, że terenowe rady narodowe często nie doceniają znaczenia wsi, szerokie upowszechnienie „łaśm zielonych” oraz szereg innych posunięć gospodarczych i organizacyjnych.

Solidarność z walczącym Wietnamem

Było to na trzecim Światowym Kongresie Związków Zawodowych w Wiedniu. Z inicjatywy przewodniczącego delegacji wietnamskiej Nguen Konhao, przedstawiciele mas pracujących 79 krajów postanowili proklamować 19 grudnia — obchodzony w Wietnamie jako Dzień Oporu Narodowego — Dniem Międzynarodowej Aktywności Solidarności z narodem wietnamskim, Dniem Walki o położenie kresu wojnie w Wietnamie. Ostatnia sesja Światowej Rady Pokoju w Wiedniu wyraziła swe pełne poparcie dla tej uchwały.

Bohaterska walka narodu wietnamskiego cieszy się pełnym poparciem wszystkich uczciwych ludzi na świecie. Z gorącą sympatią i podziwem patrzą narody świata na sukcesy Wietnamskiej Armii Demokratycznej, która wiodła spod władzy kolonizatorów 9/10 terytorium wietnamskiego i której walka sprawia, że nawet na terenie kontrolowanym przez imperialistów czują się oni coraz bardziej niepewnie.

Jeż to razy oficjalna propaganda francuska ogłaszała z wielkim szumem „decydujące” ofensywy, które miały „rozgromić” Armię Wietnamską! Jaką to krzykliwą reklamą otęczała była ostatnia z tej serii październikowa „operacja Mewa”, która miała „decydująco” przewrócić szalę na korzyść kolonizatorów! Słabe okazały się skrzydła tej „mewy” — tak jak i

poprzednich akcji podobnego typu. Jedynym rezultatem 23-dniowej operacji było to, że kolonizatorzy stracili 3.200 żołnierzy i oficerów i musieli wycofać się na początkowe pozycje. Nawet prawnicza prasa francuska podkreślała, że skrzydła „mewy” zostały przetrącone zanim się jeszcze zdążyła rozwinąć. Fiasco tych wszystkich akcji, operacji i ofensyw pokazało, ponownie, że „brudna wojna” w Wietnamie jest workiem bez dna, który pochłania ogromne ilości krwi ludzkiej i środków materialnych, że jest to wojna — jak pisał swego czasu burżuazyjny „Information” — „bez kresu, bez nadziei i bez perspektywy”.

Z oburzeniem i nienawiścią patrzy naród francuski na krwawą wojnę w Wietnamie. Z coraz większą siłą rozlega się w całej Francji hasło: „Zakończyć brudną wojnę!”. Szeroki front walki przeciwko tej krwawej awanturze obejmuje nie tylko komunistów, którzy są najbardziej zdecydowanymi i konsekwentnymi bojownikami o pokój w Wietnamie, ale sięga głęboko w szeregi partii burżuazyjnych. Charakterystyczna pod tym względem była październikowa debata w Zgromadzeniu Narodowym, kiedy to za podjęciem rokowań z prezydentem Wietnamskiej Republiki Demokratycznej wypowiedzieli się deputowani komunistyczni, socjalistyczni, 30 radykałów oraz kilkunastu posłów z partii MRP, której kierownictwo —

jak wiadomo, popiera oficjalnie wojnę w Wietnamie.

W tej sytuacji, z ogromnym oddźwiękiem w całej światowej opinii publicznej, a szczególnie we Francji odbił się wywiad prezydenta Wietnamskiej Republiki Demokratycznej — Ho Szi-mina dla szwedzkiego dziennika „Expressen”. W wywiadzie tym oraz w orędziu z okazji 7 rocznicy podjęcia zbrojnego oporu, prezydent Ho Szi-min stwierdził, że rząd demokratycznego Wietnamu gotów jest podjąć rokowania z rządem francuskim w sprawie rozejmu oraz w sprawie pokojowego uregulowania problemu wietnamskiego. Oświadczenia te byłyby nowym bodźcem dla wszystkich uczciwych Francuzów do wzmocnienia i pogłębienia ich walki o jak najszybsze osiągnięcie pokoju w Wietnamie.

Deklaracje Ho Szi-mina i oddźwięk, z jakim spotkały się one we Francji wywołały nową falę wściekłości w waszyngtońskich kłach rządowych. Imperialiści amerykańscy bowiem nie kryją wcale swych „zainteresowań” problemem Wietnamu — jest to dla nich nie tylko przedmiot ich swego dążenia do wykorzystania tego kraju jako bazy wypadowej przeciw ruchom narodowo-wyzwoleńczym w krajach azjatyckich, a w pierwszym rzędzie przeciwko Chinom Ludowym. Z całym cynizmem i brutalnością „pana i władcy” prowadzą oni politykę która najkrócej można by określić słowami: „My dajemy dolary — Francuzi dają krew”.

prowadzonych na zebraniach gromadzkich poświęconych podnoszeniu wiedzy rolnej, mówca wysunął jako podstawowe zagadnienie dla większości terenów województwa warszawskiego sprawę melioracji gruntów. Stwierdził on, że chłop, który w trosce o podniesienie plonów przeprowadza meliorację na swych gruntach, ma zbyt małą pomoc w tej pracy ze strony technicznego aparatu państwowego.

Sprawa zaopatrzenia chłopów w nawozy sztuczne oraz w węgiel w niektórych miejscowościach woj. warszawskiego nie jest jeszcze należycie rozwiązana. Zbyt mało jeszcze nawożona dociera do chłopów małych i średniorolnych, zaś węgiel rozdzielany jest w nieodpowiednich terminach i często w niedostatecznych ilościach.

Posł. Olga Zwierzyna z woj. krakowskiego omówiła gospodarstwo rolne i hodowlaną rejonów podgórskich stwierdzając, że ze względu na strukturę gleby w tych okolicach, rejon te specjalnie nadają się do rozwoju produkcji hodowlanej i na nią należy tam położyć nacisk. Mówczyni podkreśliła, że mimo dobrych warunków hodowlanych poważne rezerwy istnieją właśnie na terenach podgórskich.

Mówczyni stwierdza, że należy ter ninowo sprzątać siano, wprowadzić na stokach górskich zamiast hodowanych dotychczas ziół trawie użytki zielone, zaś na terenach równych zwiększyć powierzchnię upraw pastewnych. Trzeba również otoczyć większą opieką gniazda hodowlane i stacje pieniężnicze oraz udzielać szerszej i pełniejszej pomocy agrotechnicznej chłopom pragnącym rozwinąć hodowlę. Dużą pomocą w rozwoju hodowli winno stać się współzawodnictwo pomiędzy gromadami i indywidualnymi hodowcami.

W zakończeniu mówczyni proponuje wprowadzenie dla terenów górskich i podgórskich specjalnych zamienników w dostawach hodowlanych zamiast dostaw zbożowych.

Ostatni z mówców zabierających głos w dyskusji, poseł Roman Nowak (woj. opolskie), wskazuje na wstępie, iż chłostwo pracujące woj. opolskiego ze zrozumieniem i uznaniem przyjęło uchwałę IX Plenum KC PZPR. Wyrazem tego uznania jest czyn przedzjazdowy, który objął obok robotników zakładów przemysłowych Opolszczyzny szerokie rzesze pracujących chłopów.

Posł. Nowak stwierdza w dalszym ciągu, że Opolszczyzna, która w okresie panowania junkrów była włącznie eksploatacyjnym i zaoferowanym zaplecziem rolniczym, stała się dziś dzięki walce ludowej, okregiem rolniczo-przemysłowym. Wskazując iż rozwijający się przemysł Opolszczyzny, a m. in. przewidywane uruchomienie fabryki nawozów sztucznych w Kędzierzku, jest widomym wyrazem troski państwa ludowego o stworzenie jak najlepszych warunków rozwoju produkcji rolnej i przemysłowej.

Posł. Piskorski (woj. olsztyńskie) omawia ważną rolę, jaką powinno i może odegrać rzemiosło w walce o wzrost stopy życiowej ludności. Konieczne jest w związku z tym poważne zwiększenie i rozszerzenie usług rzemieślniczych, przede wszystkim na wsi. Mówca przytacza szereg przykładów ilustrujących niedomagania na odcinku zaspokajania potrzeb wsi przez indywidualne rzemiosło oraz punkty usługowe państwowe i spółdzielcze, szczególnie w dziedzinie kowalstwa, kłodziejstwa, rymarstwa i bednarstwa.

Posł. Piskorski podkreśla, że terenowe rady narodowe często nie doceniają znaczenia wsi, szerokie upowszechnienie „łaśm zielonych” oraz szereg innych posunięć gospodarczych i organizacyjnych.

Posł. Lubieński z woj. warszawskiego omówił warunki hodowlane w części powiatu siedleckim m. in. w powiecie siedleckim Operując się na dyskusjach

Posiedzenie Rady Ministrów NRD

(f) BERLIN (PAP). — Jak donosi agencja ADN, urząd prasowy przy premierze Niemieckiej Republiki Demokratycznej opublikował komunikat o posiedzeniu Rady Ministrów NRD, które odbyło się w dniu 17 bm.

Komunikat stwierdza, że rząd NRD przyjął uchwałę w sprawie zwiększenia produkcji artykułów konsumcyjnych.

W kilku zdaniach

POLICJA WŁOSKA ODBERAŁA PASZPORT BERLINGEROWI
RZYM 14 grudnia policja włoska odebrała paszport zagraniczny przewodniczącemu Międzynarodowego Związku Studentów Giovanni Berlingerowi po jego przyjeździe z Pragi do Mediolanu. Międzynarodowy Związek Studentów wezwał wszystkie organizacje studenckie, aby wystąpiły z protestem przeciwko bezpodstawnemu aktowi władz rządowych i domagały się zwrotu Berlingerowi paszportu.

WOKÓŁ STOSUNKÓW ANGLISKO - EGIPSKICH
KAIR. W kłach dyplomatycznych oświadczone, iż rokowania angielsko - egipskie przerwane 21

paździelnika br. będą wznowione po 25 bm. Jak wynika z doniesień Agencji Reuters, 40 konserwatywistów — członków parlamentu angielskiego wniosło do Izby Gmin rezolucję, która domaga się, aby rząd brytyjski prowadził jeszcze ślinszą politykę wobec Egiptu i

Uchwała Rady Ministrów

z dnia 17 grudnia 1953 r.

w sprawie zapewnienia niezbędnych środków dla wzrostu hodowli zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej

W ciągu 9 lat istnienia Polski Ludowej dokonano olbrzymiej pracy w dziedzinie odbudowy hodowli ze zniszczeń wojennych oraz stworzono warunki dalszego jej rozwoju.

Stan hodowli osiągnięty w 1953 r. wykazuje w porównaniu ze stanem z 1946 r. następujący wzrost:

Pogłowie	1946	1953	Wskaźnik wzrostu w latach 1946—1953 (rok 1946 = 100)
	w tysiącach szt.		
bydła	3.911	7.385	189
trzody chlewnej	2.674	9.730	364
owiec	727	3.330	458
konie	1.730	2.720	157

Stan pogłowia trzody chlewnej na 1.VII. 1953 r. w porównaniu ze średnim stanem pogłowia w latach 1934—1938 wynosił 136,2 proc., stan pogłowia owiec 111,1 proc. Obok ilościowego wzrostu pogłowia, wzrosła również produktywność zwierząt, między innymi mleczność krow podniosła się w 1953 r. w porównaniu z 1938 r. z 1400 litrów do 1716 litrów.

Osiągnięte dzięki wysiłkowi chłopstwa pracującego, robotników rolnych i systematycznej pomocy Państwa Ludowego powiększenie pogłowia zwierząt gospodarskich i ich produktywności umożliwiło stały wzrost zaopatrzenia ludności w artykuły produkcji zwierzęcej. W przeliczeniu na jednego mieszkańca roczna produkcja mięsa wołowego i wieprzowego wynosiła w 1952 r. 35,2 kg, podczas, gdy w 1938 r. wynosiła 24,3 kg, produkcja mleka 342,1 litra w 1953 r., a 286,9 litra w 1938 r.

Państwo Ludowe realizując konsekwentnie politykę sojuszu robotniczo-chłopskiego, okazywało chłopom wszechstronną pomoc, która w zakresie hodowli dotyczyła:

dostaw inwentarza, kredytów na jego zakup oraz na odbudowę pomieszczeń dla inwentarza, ulg dla gospodarstw zwiększających hodowlę, stałe rozszerzanie opieki weterynaryjnej.

Szczególne znaczenie dla rozwoju hodowli posiada rozszerzanie przez państwo kontraktacji związanej z nią pomocy w postaci pasz, materiałów, opałowych, zaliczek pieniężnych itp.

Na specjalne podkreślenie zasługuje rosnący stale rozwój hodowli zespolej w spółdzielniach produkcyjnych.

W szeregu województw spółdzielnie produkcyjne, prowadzące hodowlę zespolej osiągnęły już, łącznie z hodowlą przyzgodową, wyższą obsadę inwentarza żywego na 100 ha użytków rolnych oraz wyższą mleczność krow w porównaniu z gospodarką indywidualną.

Duży wzrost hodowli osiągnięty został również w państwowych gospodarstwach rolnych. W porównaniu z r. 1949 pogłowie bydła wzrosło o 135,7 proc., w tym krow o 155,5 proc., trzody chlewnej o 320,9 proc., owiec o 192,8 proc.

Pomimo tych poważnych osiągnięć rozwój hodowli nie nadąża za szybko rosnącymi potrzebami w zakresie zaopatrzenia ludności w artykuły spożywcze i przemysłu w surowce pochodzenia zwierzęcego. Szczególnie niezadowolające wyniki wykazuje hodowla bydła, którego pogłowie nie osiągnęło jeszcze stanu przedwojennego, a w okresie ostatnich 4 lat wzrosło tylko o 4 proc.

Poważnym brakiem w rozwoju hodowli jest zbyt duża nierównomierność zarówno obsady inwentarza na 100 ha użytków rolnych, jak i produktywności zwierząt w poszczególnych rejonach kraju.

Przy przeliczeniu dla kraju w gospodarce chłopskiej obsadzie inwentarza na 100 ha użytków rolnych wynoszącej w 1953 r. 38,9 szt. bydła, 47,7 szt. trzody chlewnej i 17,1 szt. owiec — szereg województw posiada znacznie wyższą obsadę inwentarza, a mianowicie:

w bydło — województwa: poznańskie, łódzkie, opolskie, stalinogrodzkie, rzeszowskie, krakowskie od 40,7 do 63,2 sztuk na 100 ha;

w trzodzie chlewnej — województwa: gdańskie, lubelskie, bydgoskie, opolskie, poznańskie — od 50,2 do 67,6 sztuki na 100 ha;

w owcach — województwa: koszalińskie, kieleckie, olsztyńskie, gdańskie, białostockie, łódzkie — od 19,8 do 26,9 sztuki na 100 ha.

Natomiast część województw wykazuje znacznie niższą od średniej obsadę inwentarza na 100 ha.

Zbyt duże różnice między rejonami występują również w produktywności zwierząt gospodarskich.

Główne przyczyny niedostatecznego rozwoju hodowli w szeregu województw są następujące:

1. Nienadążanie produkcji pasz za wzrostem pogłowia. Szczególnie duże niedociągnięcia występują w zagospodarowaniu i użytkowaniu łąk i pastwisk oraz w uprawach wysokowydajnych roślin pastewnych o dużej zawartości białka, jak lucerna, koniczyna i inne motylkowe — zarówno na masę zieloną jak i na nasiona. Znaczne ilości pasz zielonych i okopowych pastewnych są marnotrawione skutkiem nieterminowych zbiorów i niewłaściwego przechowywania. Zaniedbywanie kiszzenia i suszenia powoduje duże straty pasz zielonych i odpadkowych oraz jest przyczyną

czynną nierównomierność w żywieniu inwentarza w ciągu roku.

2. Ustalony system bodźców materialnych dla rozwoju hodowli nie zawsze należyte i elastycznie uwzględnia zmiany zachodzące w produkcji zwierzęcej i wpływ stanu bazy paszowej na opłacalność hodowli. Również przy ogólnie słusznym wymiarze obowiązkowych dostaw w praktyce często miały miejsce wypaczenia polegające na niedostatecznym uwzględnieniu konkretnych warunków terenowych.

3. Niepełne wykorzystanie możliwości odnawiania stada. Dotyczy to zwłaszcza niedostatecznego wychowu cieląt. Za mało rozwijana jest jako pomoc ze strony państwa dla wychowu cieląt i podnoszenia jakości krów kontraktacja cieliczek i jałówek. Brak jest zorganizowanego obrotu bydłem użytkowym między poszczególnymi rejonami.

4. Niedostateczna troska o podniesienie produktywności zwierząt gospodarskich. Niedostateczna jest zwłaszcza opieka Ministerstwa Rolnictwa i Ministerstwa Państwowych Gospodarstw Rolnych nad rozwojem hodowli zarodowej, co osłabia oddziaływanie tej hodowli na podniesienie jakości stada.

Brak jest odpowiedniej ilości wysoko-wartościowych rozplodników na punktach kopulacyjnych, również nie jest w dostatecznym stopniu rozwijane sztuczne unasiennianie zwierząt.

Niedostateczna jest pomoc i opieka udzielana gospodarstwom utrzymującym rozplodniki uznane za odpowiednie do hodowli.

5. Poważne zaniedbania w zakresie pielęgnacji zwierząt. Za słabo upowszechnione są postępowe metody chowu i użytkowania zwierząt. W niedostatecznym stopniu stosuje się zabiegi zmierzające do zwalczania jałowosci krów i zwiększenia plennosci macior.

6. Poważne zaniedbania w żywieniu zwierząt. Jednostronność w stosowaniu poszczególnych rodzajów pasz oraz nagłe zmiany sposobu żywienia w zależności od pory roku, niewłaściwe, nieoszczędne i często nierównomierne skarmianie pasz — powodują duże straty zwłaszcza w produktywności bydła. W karmieniu trzody chlewnej stosuje się nadmierne pasze zbożowe i ziemniaki przy niedostatecznym stosowaniu pasz zielonych i kiszonych.

7. Niewystarczające zaopatrzenie gospodarstw rolnych w materiały budowlane na remont i rozszerzenie pomieszczeń dla inwentarza oraz niedostateczne zaopatrzenie tych gospodarstw w sprzęt i narzędzia dla potrzeb hodowli.

8. Zbyt powolne wprowadzanie w państwowych gospodarstwach rolnych i spółdzielniach produkcyjnych mechanizacji rolniczej i pracochłonnych w hodowli.

9. Zbyt słaba pomoc instruktażowa, udzielana przez służbę zootechniczną i weterynaryjną oraz niedostateczne upowszechnianie wiedzy rolniczej i przodujących osiągnięć w hodowli.

10. Brak kadr fachowych w służbie zootechnicznej i niedostateczne ich przygotowanie.

typu konia bardziej dostosowanego do potrzeb gospodarki rolnej.

9. W związku z powyższymi zobowiązaniami Ministra Rolnictwa do zapewnienia w porozumieniu z Ministrem Państwowych Gospodarstw Rolnych:

- a) stworzenia na potrzeby rolnictwa i transportu rejonów hodowli konia cięższego pociągowego w województwach: warszawskim, łódzkim, białostockim i gdańskim oraz w rejonach

II. Zwiększenie pomocy paszowej dla gospodarki chłopskiej, uregulowanie systemu dostaw obowiązkowych, rozszerzenie kontraktacji zwierząt rzeźnych i hodowlanych oraz zwiększenie kredytów hodowlanych i zaopatrzenia w materiały budowlane

W celu zabezpieczenia rozwoju hodowli w 1954 r., uwzględniając trudności w zakresie pasz treściwych, spowodowane słabszymi zbiorami żyta w roku bieżącym, Rada Ministrów postanawia zwiększyć pomoc paszową udzielaną gospodarstwom chłopskim.

Ilości pasz treściwych, przeznaczonych przez państwo jako bezpośrednia pomoc dla rozwoju hodowli, zostają zwiększone w 1954 roku i osiągną około 750 000 ton.

Podstawowe ilości pasz treściwych będą skierowane na wieś w ramach następujących form pomocy hodowlanej:

1. Na premiovanie zwiększonej o 40 proc. w porównaniu z rokiem 1953 kontraktacji trzody chlewnej mięsno-słoninowej.
2. Na premiovanie w ramach kontraktacji trzody chlewnej bekonowej.
3. Na premiovanie paszami za dostarczenie w okresie od 1 lutego do 31 lipca 1954 r. w ramach obowiązkowych dostaw sztuki trzody chlewnej mięsno-słoninowej o wyższej wadze.
4. Na pomoc paszową gospodarstwom chłopskim utrzymującym maciory.
5. Na zwiększoną znacznie pomoc paszową dla gospodarstw utrzymujących rozplodniki uznane oraz dla hodowców podejmujących w ramach kontraktacji wychów cieliczek, jałówek, buhajków, knurów i tryków.
6. Na premiovanie paszami dostaw nadobowiązkowych mleka w okresie objętych premiovaniem.
7. Na premiovanie paszami za wywóz drewna z lasu oraz za prace transportowe wykonywane przez chłopów dla niektórych przedsiębiorstw upowszechnionych.

Poza zwiększoną pomocą paszową, która stanowi poważny czynnik dla ułatwienia rozwoju hodowli w 1954 r., podjęte zostaną dalsze środki dla powiększenia materialnego zainteresowania chłopów w powiększaniu towarowej produkcji zwierzęcej.

Środki te polegają na:

- 1) rozszerzeniu zwolnień, ulg i zamienników w systemie dostaw obowiązkowych zwierząt rzeźnych i mleka;
- 2) podwyższeniu premii pieniężnych za terminową dostawę trzody chlewnej w obowiązkowych dostawach;
- 3) stworzeniu dodatkowych bodźców materialnych dla podniesienia jakości i wagi bydła rzeźnego;
- 4) zapewnieniu dogodniejszych warunków dla producentów dostarczających w ramach kontraktacji prosięta i warchlaki;
- 5) znacznym powiększeniu w 1954 r. pomocy kredytowej przeznaczanej dla gospodarstw chłopskich na zakup jałówek i krów;
- 6) stworzeniu warunków dla znacznie szybszego rozszerzenia hodowli zarodowej.

W sprawie obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka oraz rozszerzenia ulg i zamienników w tych dostawach

Zgodnie z wytycznymi IX Plenum KC PZPR dotyczącymi obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka, w celu zapewnienia dalszego wzrostu dochodów gospodarstw małorolnych i średniorolnych, uzyskiwanych ze sprzedaży nadwyżek, pozostających po wykonaniu dostaw obowiązkowych, Rada Ministrów postanawia:

1. Rozszerzyć na rok 1954 i lata następne system zwolnień, ulg i zamienników stosowanych w obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych i mleka.
2. Ustalić dla obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych niezmiennione normy powiatów z roku 1953.
3. Obniżyć powiatowe normy obowiązkowych dostaw mleka na rok 1954 dla 71 powiatów o 10 do 20 litrów z ha, a normy dla pozostałych powiatów utrzymać na poziomie z 1953 r.
4. Zwolnić całkowicie z dniem 1 stycznia 1954 roku od obowiązkowych dostaw żywcia i mleka gospodarstwa małorolne o powierzchni do 1 ha użytków rolnych.
5. Zwolnić indywidualne gospodarstwa rolne, którym przydzielono do zagospodarowania odłogi i inne niezagospodarowane użytki rolne — od obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka przypadających z tych gruntów na okres trzech pierwszych lat ich użytkowania.
6. Zwolnić spółdzielnie produkcyjne, którym przekazano do użytkowania odłogi i niezagospodarowane użytki rolne od obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka przypadających z tych gruntów na okres trzech pierwszych lat ich użytkowania.

W czwartym roku użytkowania obliczać wysokość obowiązkowych dostaw z tych gruntów przy zastosowaniu normy ulgowej w wysokości 50 proc. normy obowiązkowej spółdzielni. W piątym roku użytkowania obliczać wysokość obowiązkowych dostaw z tych gruntów — przy zastosowaniu normy ulgowej — w wysokości 70 proc. normy obowiązkowej spółdzielni. W dalszych latach grunty te obciążać pełną normą ustaloną dla spółdzielni.

wielkich miast i ośrodków przemysłowych;

- b) stopniowego podnoszenia jakości koni przez rozstawienie potrzebnej ilości odpowiednich ogierów stosownie do kierunków hodowli konia w poszczególnych rejonach;
- c) zwiększenia pogłowia koni w gospodarstwach indywidualnych na obszarze województw: koszalińskiego, szczecińskiego i zielonogórskiego.

15. Umożliwić w uzasadnionych przypadkach gospodarstwom o obszarze od 2 do 7 ha użytków rolnych zaległości w obowiązkowych dostawach mleka za rok 1952.

16. Umożliwić wszystkim członkom spółdzielni produkcyjnych zaległości w dostawach obowiązkowych mleka za rok 1952, przypadające z tytułu posiadania działek przyzgodowych.

- a) Umożliwić zobowiązania w obowiązkowych dostawach mleka za rok 1952 członkom spółdzielni, którzy wnieśli do spółdzielni cały posiadany areal nie przekraczający 2 ha użytków rolnych w tych przypadkach, gdy byli oni obciążeni obowiązkowymi dostawami mleka z tych użytków.
- b) Zaliczyć członkom spółdzielni, którzy wnieśli do spółdzielni cały posiadany areal nie przekraczający 2 ha użytków rolnych wykonane za rok 1952 obowiązkowe dostawy mleka na zaległości w obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych z 1952 r. bądź na obowiązkowe dostawy innych produktów rolnych za rok 1953.

17. Umożliwić wszystkim członkom spółdzielni produkcyjnych, którzy wnieśli do spółdzielni cały posiadany areal nie przekraczający 1 ha użytków rolnych, zobowiązania z tytułu obowiązkowych dostaw mleka za rok 1953 w tych przypadkach, gdy byli oni obciążeni obowiązkowymi dostawami mleka z tych użytków.

Wykonane przez członków spółdzielni, którzy wnieśli do spółdzielni cały posiadany areal, nie przekraczający 1 ha użytków rolnych, dostawy mleka za rok 1953 zaliczyć na poczet obowiązkowych dostaw innych produktów rolnych.

18. Zawiesić wykonanie bieżących dostaw mleka za rok 1954 do dnia 30 czerwca 1954 r. gospodarstwom rolnym o obszarze użytków rolnych do 3 ha (z wyjątkiem gospodarstw ogrodniczo-warzywniczych), które na dzień 1 października 1953 r. nie posiadały krów — pod warunkiem, że podejmą one zobowiązanie nabycia krów lub jałówek w terminie do 30.VI. 1954 r.

19. Zwolnić od obowiązkowych dostaw mleka za rok 1954 wyżej wymienione gospodarstwa, jeśli w terminie do dnia 30.VI. 1954 r. zaopatrzą się w krowy.

- b) Gospodarstwa rolne, o których mowa wyżej, jeśli w terminie do dnia 30.VI. 1954 r. zaopatrzą się w jałówki, zwolnić od obowiązkowych dostaw mleka za rok 1954 oraz na dalszy okres do czasu doprowadzenia zakupionych jałówek do stanu mleczności.
19. Przyszanować się na rok 1954 obniżenie obowiązkowych dostaw mleka w wysokości:

- a) 200 litrów mleka za każde cięle pozostawione do chowu,
- b) 300 litrów mleka za każde cięle pozostawione do chowu, a pochodzące od krowy zapisanej do ksiąg wstępnych lub głównych,
- c) 300 litrów mleka za każdego buhaja z tymczasowym świadectwem uznania,
- d) 500 litrów mleka za każdego buhaja ze stałym świadectwem uznania.

20. Zwiększyć znacznie w 1954 r. sumę kredytów długoterminowych i krótkoterminowych, udzielanych małorolnym i średniorolnym gospodarstwom chłopskim oraz członkom spółdzielni produkcyjnych na zakup krów i jałówek.

- a) Przyszanować w 1954 r. na kredyty długoterminowe na zakup krów i jałówek do 150 mln. zł, tj. 3 razy więcej niż w 1953 r.
- b) Przyszanować w 1954 r. na kredyty krótkoterminowe na zakup krów i jałówek — 100 mln. zł oraz na zakup innych zwierząt gospodarskich — 60 mln. zł.
- c) Zobowiązać Ministra Finansów do ustalenia w porozumieniu z Min. Rolnictwa trybu i warunków udzielania kredytów na zakup krów, jałówek i cieliczek.

Rozszerzenie kontraktacji zwierząt rzeźnych i środków pomocy produkcyjnej udzielanej gospodarstwom kontraktującym

21. Zobowiązać Ministra Skupu do powiększenia planu kontraktacji trzody chlewnej mięsno-słoninowej na rok 1954 do wysokości 1.400.000 sztuk wobec około 1.000.000 sztuk w roku 1953.

22. Zobowiązać Ministra Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego do zakontraktowania na dostawy w roku 1954 — 1.300.000 szt. trzody chlewnej i bekonowej.

23. Utrzymać za dostarczone z kontraktacji sztuki trzody chlewnej mięsno-słoninowej i bekonowej korzystne warunki zapłaty oraz premię hodowlaną w postaci sprzedaży pasz, węgla i płótna w wysokości obowiązkowej w roku 1953.

24. Zobowiązać Ministra Skupu do zwiększenia planu kontraktacji prosięt i warchlaków na dostawę w roku 1954 — do wysokości 300.000 sztuk wobec 100.000 sztuk w roku 1953. Zapewnić producentom dostarczającym zakontraktowane prosięta lub warchlaki zapłatę za dostarczone sztuki wg ceny kształtującej się w obrocie wolnorynkowym w czasie i miejscu dostawy, a ponadto premię w wysokości 10 proc. ceny zakupu oraz prawo do nabycia 2 kg węgla za każdy kilogram dostarczonych prosięt lub warchlaków.

14. Umożliwić wszystkim gospodarstwom o obszarze nie przekraczającym 2 ha użytków rolnych, z wyjątkiem gos-

podarstw ogrodniczo-warzywniczych i mleczarskich, całość zaległości z tytułu obowiązkowych dostaw mleka za rok 1952. Wykonane przez te gospodarstwa obowiązkowe dostawy mleka za rok 1952 zaliczyć na poczet zaległości w obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych za rok 1952, bądź na poczet obowiązkowych dostaw mleka lub innych produktów rolnych w roku 1953.

15. Umożliwić w uzasadnionych przypadkach gospodarstwom o obszarze od 2 do 7 ha użytków rolnych zaległości w obowiązkowych dostawach mleka za rok 1952.

16. Umożliwić wszystkim członkom spółdzielni produkcyjnych zaległości w dostawach obowiązkowych mleka za rok 1952, przypadające z tytułu posiadania działek przyzgodowych.

- a) Umożliwić zobowiązania w obowiązkowych dostawach mleka za rok 1952 członkom spółdzielni, którzy wnieśli do spółdzielni cały posiadany areal nie przekraczający 2 ha użytków rolnych w tych przypadkach, gdy byli oni obciążeni obowiązkowymi dostawami mleka z tych użytków.
- b) Zaliczyć członkom spółdzielni, którzy wnieśli do spółdzielni cały posiadany areal nie przekraczający 2 ha użytków rolnych wykonane za rok 1952 obowiązkowe dostawy mleka na zaległości w obowiązkowych dostawach zwierząt rzeźnych z 1952 r. bądź na obowiązkowe dostawy innych produktów rolnych za rok 1953.

17. Umożliwić wszystkim członkom spółdzielni produkcyjnych, którzy wnieśli do spółdzielni cały posiadany areal nie przekraczający 1 ha użytków rolnych, zobowiązania z tytułu obowiązkowych dostaw mleka za rok 1953 w tych przypadkach, gdy byli oni obciążeni obowiązkowymi dostawami mleka z tych użytków.

Wykonane przez członków spółdzielni, którzy wnieśli do spółdzielni cały posiadany areal, nie przekraczający 1 ha użytków rolnych, dostawy mleka za rok 1953 zaliczyć na poczet obowiązkowych dostaw innych produktów rolnych.

18. Zawiesić wykonanie bieżących dostaw mleka za rok 1954 do dnia 30 czerwca 1954 r. gospodarstwom rolnym o obszarze użytków rolnych do 3 ha (z wyjątkiem gospodarstw ogrodniczo-warzywniczych), które na dzień 1 października 1953 r. nie posiadały krów — pod warunkiem, że podejmą one zobowiązanie nabycia krów lub jałówek w terminie do 30.VI. 1954 r.

19. Zwolnić od obowiązkowych dostaw mleka za rok 1954 wyżej wymienione gospodarstwa, jeśli w terminie do dnia 30.VI. 1954 r. zaopatrzą się w krowy.

b) Gospodarstwa rolne, o których mowa wyżej, jeśli w terminie do dnia 30.VI. 1954 r. zaopatrzą się w jałówki, zwolnić od obowiązkowych dostaw mleka za rok 1954 oraz na dalszy okres do czasu doprowadzenia zakupionych jałówek do stanu mleczności.

19. Przyszanować się na rok 1954 obniżenie obowiązkowych dostaw mleka w wysokości:

- a) 200 litrów mleka za każde cięle pozostawione do chowu,
- b) 300 litrów mleka za każde cięle pozostawione do chowu, a pochodzące od krowy zapisanej do ksiąg wstępnych lub głównych,
- c) 300 litrów mleka za każdego buhaja z tymczasowym świadectwem uznania,
- d) 500 litrów mleka za każdego buhaja ze stałym świadectwem uznania.

20. Zwiększyć znacznie w 1954 r. sumę kredytów długoterminowych i krótkoterminowych, udzielanych małorolnym i średniorolnym gospodarstwom chłopskim oraz członkom spółdzielni produkcyjnych na zakup krów i jałówek.

- a) Przyszanować w 1954 r. na kredyty długoterminowe na zakup krów i jałówek do 150 mln. zł, tj. 3 razy więcej niż w 1953 r.
- b) Przyszanować w 1954 r. na kredyty krótkoterminowe na zakup krów i jałówek — 100 mln. zł oraz na zakup innych zwierząt gospodarskich — 60 mln. zł.
- c) Zobowiązać Ministra Finansów do ustalenia w porozumieniu z Min. Rolnictwa trybu i warunków udzielania kredytów na zakup krów, jałówek i cieliczek.

Rozszerzenie kontraktacji zwierząt rzeźnych i środków pomocy produkcyjnej udzielanej gospodarstwom kontraktującym

21. Zobowiązać Ministra Skupu do powiększenia planu kontraktacji trzody chlewnej mięsno-słoninowej na rok 1954 do wysokości 1.400.000 sztuk wobec około 1.000.000 sztuk w roku 1953.

22. Zobowiązać Ministra Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego do zakontraktowania na dostawy w roku 1954 — 1.300.000 szt. trzody chlewnej i bekonowej.

23. Utrzymać za dostarczone z kontraktacji sztuki trzody chlewnej mięsno-słoninowej i bekonowej korzystne warunki zapłaty oraz premię hodowlaną w postaci sprzedaży pasz, węgla i płótna w wysokości obowiązkowej w roku 1953.

24. Zobowiązać Ministra Skupu do zwiększenia planu kontraktacji prosięt i warchlaków na dostawę w roku 1954 — do wysokości 300.000 sztuk wobec 100.000 sztuk w roku 1953. Zapewnić producentom dostarczającym zakontraktowane prosięta lub warchlaki zapłatę za dostarczone sztuki wg ceny kształtującej się w obrocie wolnorynkowym w czasie i miejscu dostawy, a ponadto premię w wysokości 10 proc. ceny zakupu oraz prawo do nabycia 2 kg węgla za każdy kilogram dostarczonych prosięt lub warchlaków.

14. Umożliwić wszystkim gospodarstwom o obszarze nie przekraczającym 2 ha użytków rolnych, z wyjątkiem gos-

I. O zadaniach w dziedzinie rozwoju hodowli i zwiększeniu pomocy państwa dla gospodarki chłopskiej

I. Zadania dotyczące zwiększenia pogłowia i podniesienia produktywności zwierząt

Zgodnie z wytycznymi IX Plenum KC PZPR, dotyczącymi przyspieszenia rozwoju hodowli i w celu powiększenia produkcji mięsa, mleka, tuszuszów zwierzęcych, wełny oraz innych surowców, pochodzenia zwierzęcego, należy zapewnić taki rozwój hodowli, aby osiągnąć w r. 1955 następujący stan pogłowia:

bydła około 8 milionów sztuk (w tym krow co najmniej 5 i pół mln. szt.)
 trzody 10 milionów 750 tysięcy sztuk
 owiec 4 i ćwierć miliona „

W hodowli bydła

1. Uznać, iż podstawowym zadaniem produkcji zwierząt na najbliższe lata jest przyspieszenie wzrostu pogłowia bydła przy równoczesnym wzroście mleczności krow i żywej wagi bydła.

2. Zobowiązać Ministrów Rolnictwa oraz Państwowych Gospodarstw Rolnych do ustalenia rejonowych zadań rozwoju hodowli bydła, stosownie do warunków przyrodniczych i ekonomicznych oraz istniejącego stanu hodowli w poszczególnych rejonach kraju.

W zadaniach tych należy uwzględnić: — znaczne powiększenie stanu ilościowego pogłowia jako główne zadanie w województwach: koszalińskim, olsztyńskim, białostockim, zielonogórskim, gdańskim, warszawskim i w niektórych rejonach województwa lubelskiego, posiadających niedostateczne pogłowie bydła i niewykorzystane zasoby pasz;

— znaczne podniesienie mleczności krow i średniej wagi bydła jako główne zadanie w województwach, które osiągnęły już znaczną obsadę bydła, a przede wszystkim w województwach: krakowskim, rzeszowskim, kieleckim, łódzkim i w niektórych rejonach województwa lubelskiego;

— zapoczątkowanie produkcji bukatów i wołców opasowalnych, przede wszystkim w województwach: olsztyńskim, koszalińskim, szczecińskim, zielonogórskim oraz w rejonach województw: białostockiego, rzeszowskiego, gdańskiego, poznańskiego i bydgoskiego, posiadających korzystne warunki paszowe, a zwłaszcza duże obszary łąk

i pastwisk lub duże nasilenie przemysłu rolno-spożywczego.

W hodowli trzody chlewnej

3. Pogłowie trzody chlewnej w 1955 r. powinno wzrosnąć w porównaniu do 1953 r. o 10—15 proc.

Ilość łoch w rejonach o rozwijającej się hodowli, która hamuje niedostateczną produkcję prosiąt, a w szczególności w województwach: szczecińskim, koszalińskim, olsztyńskim i opolskim powinna ulec zwiększeniu.

W pozostałych województwach należy w pełni utrzymać stan łoch produkcyjnych, zapewniając planowany przyrost pogłowia trzody chlewnej, oraz dążyć do zwiększenia liczby miotów i poprawy odchowu prosiąt.

4. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do dokładniejszego ustalenia w porozumieniu z Ministrami Skupu i Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego kierunków hodowli trzody chlewnej w poszczególnych rejonach kraju, przy dostosowaniu ras i typów trzody do rozmiarów i struktury bazy paszowej, oraz do potrzeb przemysłu mięsnego. W szczególności należy uwzględnić następujące kierunki w rozwoju hodowli trzody:

- a) trzody chlewnej typu słoninowego, przede wszystkim w rejonach gleb żytnio-ziemniaczanych — województw: b

Uchwała Rady Ministrów

z dnia 17 grudnia 1953 r.

W sprawie zapewnienia niezbędnych środków dla wzrostu hodowli zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej

(Dalszy ciąg ze str. 4-iej)

chlaków. Łączna zapłata z premią nie może być jednak niższa od 16 zł za kg przy dostawie prosiąt w wadze od 18 do 25 kg, oraz od 14 zł za kg przy dostawie warchołków w wadze od 26 do 45 kg.

25. Przynać gospodarstwu rolnym utrzymującym maciory prawo do nabycia paszy treściwej za każdy miot wyznoszący co najmniej 6 żywych prosiąt w okresie od 1 marca do 30 czerwca 1954 r. w ilości:

40 kg za miot od maciory, a 75 kg za miot od maciory zaplanowanej do księgi głównej lub wstępnej

26. Zobowiązać Ministra Skupu do powiększenia planu kontraktacji młodego bydła rzeźnego w roku 1954 do ilości 200.000 sztuk wobec 80.000 sztuk w roku 1953.

27. Wprowadzić nową, korzystną dla hodowcy formę odraczenia terminu dostawy zakontraktowanego młodego bydła na okres czasu umożliwiający hodowcy odchowianie sztuki do wagi nie niższej niż 180 do 200 kg, w zależności od rasy bydła. Producentom dostarczającym odchowane bydło wypłacać dodatkową premię w wysokości 1200 za każdą sztukę, która osiągnie wagę powyżej 180 lub 200 kg żywa, w zależności od rasy.

28. W celu stworzenia materialnego zainteresowania hodowców w poprawie jakości bydła rzeźnego zmienić z dniem 27. XII. 1953 r. ceny skupu za całe sztuki lub części sztuk bydła rzeźnego (wyróżnione w kg żywej wagi) stanowiące nadwyżkę ponad obowiązkowe dostawy zwierząt — w zależności od jakości tego bydła — w sposób następujący: cenę bydła I klasy podnieść o 30 proc., II klasy o 35 proc., III klasy o 20 proc., IV klasy o 10 proc., a ceny bydła pozostałych klas utrzymać na niezmiennym poziomie.

Rozszerzenie kontraktacji zwierząt hodowlanych i pomocy gospodarstwu chłopskim oraz spółdzielni produkcyjnym w nabywaniu tych zwierząt

W celu przyspieszenia poprawy jakości zwierząt gospodarskich w hodowli masowej, jak również w celu zwiększenia materialnego zainteresowania chłopów prowadzących wychów zwierząt hodowlanych na sprzedaż:

29. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do wprowadzenia kontraktacji rozplodników pochodzących od zwierząt zapisanych do ksiąg zwierząt zarodkowych w następującym rozmiarze:

	1954 r.	1955 r.
buhajów — z obowiązkiem dostawy w wieku co najmniej 12 miesięcy	10.000	15.000
knurów — z obowiązkiem dostawy w wieku co najmniej 9 miesięcy	3.000	4.000
tryków — z obowiązkiem dostawy w wieku co najmniej 12 miesięcy	9.000	12.000

30. Ustalić następujące warunki kontraktowania rozplodników:

1) przy kontraktacji buhajów: a) zapłatę według obowiązującego cennika zakupu materiału hodowlanego, b) prawo do nabycia: — 150 kg. paszy treściwej przy podpisaniu umowy, — dalszych 150 kg. paszy treściwej po upływie 6 miesięcy od podpisania umowy;

c) obniżenie wysokości obowiązkowej dostawy młoka o 500 litrów; d) prawo do zaliczenia na życzenie dostawcy dostarczonej sztuki na poczet obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych gospodarstwu powyżej 2 ha do wysokości 30 proc. wymiaru, zaś go-

spodarstwu do 2 ha do wysokości 100 proc. wymiaru;

2) przy kontraktacji knurów: a) zapłatę według obowiązującego cennika zakupu materiału hodowlanego; b) prawo do nabycia 100 kg paszy treściwej przy podpisaniu umowy, oraz dalszych 100 kg. paszy treściwej po upływie 6 miesięcy od podpisania umowy;

c) prawo do nabycia 400 kg. węgla; d) prawo do zaliczenia na życzenie dostawcy dostarczonej sztuki na poczet obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych do wysokości 100 proc. wymiaru;

3) przy kontraktacji tryków: a) zapłatę według obowiązującego cennika zakupu materiału hodowlanego, b) prawo do nabycia 50 kg. paszy treściwej przy podpisaniu umowy, oraz dalszych 50 kg. paszy treściwej po upływie 3 do 6 miesięcy od podpisania umowy,

c) prawo do zaliczenia na życzenie dostawcy dostarczonej sztuki na poczet obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych gospodarstwu powyżej 2 ha do wysokości 30 proc. wymiaru, zaś gospodarstwu do 2 ha do wysokości 100 proc. wymiaru;

31. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do rozszerzenia kontraktacji hodowlanych cielętek i wprowadzenia kontraktacji hodowlanych jałówek — przede wszystkim od krów zapisanych do ksiąg zwierząt zarodkowych, do liczb 75 tys. sztuk w 1954 r. oraz do 100 tys. sztuk w 1955 r., w porównaniu z 25 tys. sztuk kontraktowanych w 1953 r.

32. Ustalić następujące warunki kontraktacji cielętek i jałówek hodowlanych: a) cenę w wysokości złotych 7,50 za 1 kg żywej wagi dostarczonej sztuki, b) dodatek hodowlany wynoszący 10—45 proc. ceny podstawowej ustalanej w zależności od jakości i pochodzenia dostarczonej sztuki,

c) obniżenie wysokości obowiązkowej dostawy młoka o 300 litrów za każdą dostarczoną sztukę, d) prawo do zaliczenia na życzenie dostawcy dostarczonej sztuki lub jałówki na poczet obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych gospodarstwu powyżej 2 ha do wysokości 30 proc. wymiaru, zaś gospodarstwu do 2 ha do wysokości 100 proc. wymiaru,

e) premię, uprawniającą do zakupu paszy treściwej w wysokości: — 100 kg. paszy treściwej przy kontraktacji cielętek z dostawą w wieku 6—8 miesięcy,

— 200 kg. paszy treściwej przy kontraktacji jałówek z dostawą w wieku 15—18 miesięcy,

— przy czym 50 proc. przysługującej premii paszowej kontraktujący ma prawo nabyć przy podpisaniu umowy, a pozostałą ilość po wykonaniu dostawy.

33. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do zapewnienia rozprzedaży cielętek i jałówek hodowlanych pochodzących z spółdzielni produkcyjnych i państwowych gospodarstw rolnych, dla członków spółdzielni produkcyjnych i pracowników PGR nie posiadających krów oraz dla indywidualnych gospodarstw małorolnych i średniorolnych.

34. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego doboru: a) najwłaściwszych loszek typu bekonowego z materiału zakontraktowanego i z dostaw PGR do liczb: w 1954 r. — 20.000 sztuk, i w 1955 r. 25.000 sztuk oraz rozprzedaży tych loszek pomiędzy spółdzielniami produkcyjnymi i indywidualnymi gospodarstwami chłopskimi w celu poprawienia jakości

trzody chlewnej w rejonach produkcji bekonowej,

b) odpowiednich dla chowu loszek z tuczarni Centralnego Zarządu Tuczki Przemysłowego w liczbie: w 1954 r. — 10.000 sztuk, i w roku 1955 — 20.000 sztuk, oraz do rozprzedaży tych loszek pomiędzy spółdzielnie produkcyjne i indywidualne gospodarstwa chłopskie w rejonach o niedostatecznym nasileniu loch.

Poprawa zaopatrzenia gospodarstw chłopskich w materiały budowlane, sprzęt i narzędzia

W celu wydajnej poprawy zaopatrzenia wsi w materiały budowlane, sprzęt i narzędzia dla potrzeb hodowli Rada Ministrów postanawia:

35. zobowiązać Przewodniczącego PKPG do uwzględnienia w planach na rok 1954 zwiększonej ilości materiałów budowlanych przeznaczonych do sprzedaży przez sekcję Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” oraz Ministra Handlu Wewnętrznego i prezydenta rad narodowych do zapewnienia ich sprawnej dystrybucji z uwzględnieniem w pierwszym rzędzie potrzeb rozwoju hodowli.

36. Ustalić pierwszeństwo w nabywaniu materiałów budowlanych dla gospodarstw, które: a) nabywają jałowiznę lub krowy w ramach pomocy państwa, a także w obrocie sąsiedzkim,

b) kontraktują wychów materiału hodowlanego lub użytkowego, lub utrzymują rozplodniki uznane za odpowiednie do hodowli,

c) posiadają zwierzęta zapisane do ksiąg zarodkowych,

d) zostały odznaczone za osiągnięcia w produkcji zwierzęcej,

e) kontraktują dostawy trzody chlewnej lub bydła rzeźnego.

37. Zobowiązać Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Finansów do uruchomienia w 1954 r. dla małorolnych i średniorolnych gospodarstw chłopskich kredytów, przeznaczonych na budowę i renowację pomieszczeń dla inwentarza. Warunki i tryb udzielania powyższych kredytów ustali Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa.

38. Zobowiązać: a) Ministra Rolnictwa do zapewnienia opracowania dla indywidualnych gospodarstw chłopskich, typowych projektów budownictwa inwentarskiego, uwzględniających zastosowanie materiałów miejscowego pochodzenia oraz do szerokiej popularyzacji stosowania tych materiałów przez organizowanie instruktaży, pokazów, wystaw itp.

b) Ministra Przemysłu Drobnego i Rzemiosła do uruchomienia, w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa, w 1954 roku — 8, a w 1955 roku — 16 przedsiębiorstw przemysłu terenowego do produkcji mat i płyt budowlanych ze słomy, trzciny, wikliny itp. oraz do ustalenia rozmiarów produkcji tych materiałów.

39. Zobowiązać Ministrów: Hutnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

40. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

41. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

42. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

43. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

44. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

45. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

46. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

47. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

48. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

49. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

50. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

51. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

52. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

53. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

54. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

55. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

56. Zobowiązać Ministrów: Rolnictwa, Przemysłu Maszynowego, Przemysłu Drobnego i Rzemiosła, Przemysłu Lekkiego — do opracowania w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i przedstawianiu Prezydium Rządu w terminie do dnia 15 stycznia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji narzędzi i sprzętu dla potrzeb hodowli w szczególności: parników, sruutowników, konwi, wiader, łasicuchów, widel, grabi, uprawczy, powozów, zgrzebel, szotek itp. przez przemysł państwowy, nadzorowany bezpośrednio przez wymienionych ministrów, przez przemysł państwowy nadzorowany przez terenowe rady narodowe oraz przez przemysł spółdzielczy i indywidualne rzemiosło.

Braterska pomoc wzajemna

W. Steinberg

Olbrzymie obszary Związku Radzieckiego zamieszkuje przeszło 60 narodów, grup narodowych i narodowości, które w warunkach Rosji carskiej były uciskane i pozbawione elementarnych praw. Nieprzypadkowo dawną Rosję nazywano więzieniem narodów.

Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna wyzwoliła narody Kraju Rad z ucisku społecznego i narodowościowego, dała im prawdziwą wolność i wprowadziła je na drogę nowego życia.

W Kraju Rad wszystkie narody — zarówno małe jak i duże — mają równe prawa, a Konstytucja Radziecka równość tę zabezpiecza i niezłomie stoi na jej straży. Połączone wzajemnie ścisłej przyjaźni i pomocy wzajemnej, narody Związku Radzieckiego zapewniają sobie bezpieczeństwo przed zakusami wrogów zewnętrznych i szybko idą naprzód drogą postępu. To też przyjaźń narodów jest jedną z potężnych sił napędowych rozwoju radzieckiego społeczeństwa socjalistycznego.

O tym, jak bardzo owocna jest przyjaźń narodów i braterska pomoc wzajemna w warunkach socjalizmu, przekonano się można na przykładzie niewielkiej pod względem terytorium i ludności republiki radzieckiej — Lotewskiej SRR.

Z rządów burżuazyjno-nacjonalistycznych Lotwa była krajem zaołanym, zależnym pod względem ekonomicznym i politycznym od kapitalistycznego Zachodu. Jej słaba gospodarka była w gruncie rzeczy przybudką ekonomiki głównych kapitalistycznych krajów europejskich. Bezrobocie, bezprawna sytuacja i nędza mas pracujących — były w owych czasach udziałem narodu lotewskiego.

W 1940 roku masy pracujące Lotwy obaliły rząd faszystowski, ustanowiły władzę radziecką i weszły do bratniej rodziny narodów Związku Radzieckiego.

Od tego czasu minęło 13 lat. Lotwa przeżyła najazd armii hitlerowskich, które wyrządziły republice ogromne szkody. To też praca związana z odbudową musiała potrwać kilka lat. A mimo to Lotewska SRR dzięki ustrojowi radzieckiemu potrafiła radykalnie przeobrazić swój przemysł i rolnictwo. Podczas gdy produkcja przemysłowa Lotwy burżuazyjnej wrosła w ciągu 26 lat zaledwie półtora-krotnie, to na Lotwie radzieckiej już w początkach 1952 roku, czyli w ciągu 11 lat, produkcja przemysłowa wrosła 3,6 raza, mimo zniszczeń spowodowanych wojną.

Wszystkie sukcesy osiągnięte przez naród lotewski w jego twórczej pracy, stały się możliwe w głównej mierze dzięki przyjaźni narodów ZSRR, ich braterskiej pomocy wzajemnej.

Lotewska SRR, podobnie jak inne republiki związkowe, stale korzysta z pomocy wszystkich

narodów Związku Radzieckiego. W ciągu ostatnich tylko lat Lotwa otrzymała z innych republik, z zakładów przemysłowych Moskwy, Leningradu, Uralu, Zagłębia Donieckiego, Baku, Tbilisi, Mińska i innych miast wiele tysięcy rozmaitych obrabiarek, maszyn, agregatów, silników, miliony ton węgla kamiennego, setki tysięcy ton produktów naftowych, metali żelaznych i nieżelaznych, nawozów mineralnych, bawelny, wólny, skóry i innych surowców oraz dużą ilość towarów przemysłowych.

Na Lotwie jest wiele przedsiębiorstw, które są całkowicie wyposażone w najnowsze, najlepsze urządzenia techniczne, stworzone rękoma robotników i inżynierów z bratnich republik związkowych — RSFRR, USRR, republik Zakaukasia i Azji Środkowej.

Dzięki wszechstronnej pomocy wszystkich narodów radzieckich a zwłaszcza narodu rosyjskiego, którego rola w życiu Związku Radzieckiego jest szczególnie wielka, w Republice Lotewskiej odbudowano i stały po wojnie na zupełnie nowej bazie technicznej takie wielkie fabryki, jak ryska fabryka aparatury radiowej i elektrycznej, fabryka wagonów, zakłady hutnicze, elektrownia wodna w Kegum i in. Zbudowano nowe wielkie przedsiębiorstwa, jak „Awtoelektrorob”, „Gidrometpribor” i in. Lotewska SRR produkuje obecnie pociągi elektryczne, automatacyjne stacje telefoniczne, silniki elektryczne wielkiej mocy, dźwigi pływające, udoskonalone wagony tramwajowe, przenośne elektrownie itd.

Kluczową gałęzią przemysłu lotewskiego stał się obecnie przemysł budowy maszyn i przemysł metalowy, które w swojej pięciolatecznej zostają jeszcze bardziej rozwinięte; na Lotwie powstają nowe kluczowe gałęzie produkcji — przemysł budowy obrabiarek i przemysł stoczniowy.

Dzięki pomocy narodów Związku Radzieckiego rolnictwo Lotwy zostało przestawione na zespolowe, socjalistyczne tory rozwoju. Obecnie stworzono w republice 107 ośrodków maszynowo- i traktorowych, wyposażonych w najnowsze, najlepsze radzieckie sprzęt techniczny. Posiadają one tysiące maszyn rolniczych — traktorów, kombajnów i wiele innych. Tak np. tylko w 1951 roku Republika Lotewska otrzymała, oprócz traktorów, 250 kombajnów, 400 młocarni, 3,5 tysiąca innych maszyn rolniczych. Wszystkie te maszyny w pełni zaspokajają potrzeby 1513 kolchozów.

Pod względem poziomu mechanizacji rolnictwa Lotwy wyprzedziło najbardziej rozwinięte kraje kapitalistyczne w Europie.

Spoleczna własność środków produkcji i zlikwidowanie wyzysku człowieka przez człowieka stworzyły podstawę dla zgodnej i harmonijnej współpracy ludzi różnych narodów i języków. Zmiana jest pod tym względem budowa elektrowni wodnej, mającej symboliczną nazwę „Przyjaźń narodów”. Elektrownia ta powstała u zbiegu granic trzech republik i była budowana przez kolchozników Białorusi, Lotwy i Litwy. Urządzenia dla tej budowy przysłali rosyjscy robotnicy z Uralu i Leningradu. Na Lotwie spółka można często spotkać nie produkcyjne, w których zgodnie pracują wraz z Lotyszami Rosjanie, Litwini, Białorusini, Estończycy, Ukraińcy i przedstawiciele innych narodów.

Masom pracującym Lotwy radzieckiej przekazują swe doświadczenia producenci robotników i kolchoźnicy całego Związku Radzieckiego. Dobrze znana jest socjalistyczna współpraca hutników Liepai i hutników Ukrainy, budowniczych Rygi i budowniczych Moskwy oraz Leningradu. Szeroka i aktywna jest również współpraca narodu lotewskiego i innych narodów radzieckich w dziedzinie kultury, w zakresie rozwiązywania najważniejszych problemów gospodarczych i naukowych.

Wielkie przemiany socjalistyczne w Lotewskiej SRR pozwoliły w sposób radykalny przeobrazić samo życie narodu lotewskiego i osiągnąć znaczne sukcesy w rozwoju jego kultury.

Na Lotwie burżuazyjnej 11 proc. ludności nie umiało czytać i pisać. W kraju było zaledwie 71 szkół średnich. Obecnie analfabetyzm został na Lotwie zlikwidowany całkowicie: republika ma przeszło 1500 szkół. Liczba uczniów w szkołach średnich wrosła trzykrotnie w porównaniu z rokiem 1940. W Republice Lotewskiej istnieje szeroka sieć wyższych uczelni, duża liczba teatrów, kin i domów kultury; po raz pierwszy powstała tu Akademia Nauk, która ma kilkaset pracowników naukowych.

Dla robotników i urzędników Lotwy radzieckiej, podobnie jak dla ludzi pracy całego Kraju Rad, buduje się nowe domy z wygodnymi mieszkaniami. W jednym tylko 1952 roku — w Rydze oddano do użytku 50 tysięcy bloków mieszkalnych. Dziesiątki domów mieszkalnych wybudowano w miastach Jelgawa, Liepai, Cesis i in. Wzrosły dochody chłopstwa kolchozowego. Podczas gdy w 1949 roku w Republice było zaledwie dwa kolchozy z milionowymi dochodami, to w 1952 r. było ich już 88.

Maksymalne zaspokajanie stale rosnących materialnych i

kulturalnych potrzeb całego społeczeństwa, mas pracujących wszystkich narodów i narodowości zamieszkujących Kraj Rad jest przedmiotem szczególnej troski partii komunistycznej i rządu radzieckiego. Pomysłowe wykonanie nowej pięciolateki, realizacja ostatnich uchwał partii i rządu, podniesienie jeszcze wyżej poziom kulturalny i dobrobyt wszystkich narodów Związku Radzieckiego.

Naród lotewski ogromnie cenii pomoc udzielaną mu przez bratnie narody radzieckie, i ofiarnie pracuje dla dobra i rozwoju całego Związku Radzieckiego. Masy pracujące Lotwy biorą aktywny udział w tworzeniu wielkich budowli na Woldzie i Dnieprze, wysyłając tam wyprodukowane w Republice Lotewskiej pływające dźwigi, urządzenia, materiały budowlane, instalacje telefoniczne itd.

Wagony elektryczne wyprodukowane w ryskiej fabryce wagonów kursują również na zelektryfikowanych odcinkach kolei Związku Radzieckiego, Przemysł leśny Kameczki, Poldniowego Sachalinu i Karelii z powodzeniem wykorzystuje przenośne elektrownie, produkowane w ryskiej fabryce „Glawieszapczast”. Lotewskie zakłady turbomechaniczne wysyłają swą produkcję do Kazania, Saratowa, na Ukrainie itd. Aparaty telefoniczne i odbiorniki radiowe marki „VEF”, rowery, linoleum z Liepai, wygodne i ładne meble z Rygi i Valmieri, wysokogatunkowy budulec maszyn rolnicze i inne wyroby produkowane w Republice Lotewskiej znane są na terenie całego Związku Radzieckiego.

Naród lotewski wraz z innymi narodami radzieckimi pomógł Białorusi w odbudowie zniszczonego przez faszystów Mińska. Poważna współpraca łączy Lotwę z Estońską SRR i Litewską SRR. Osiągnięcia narodu lotewskiego w dziedzinie nauki i kultury stają się również własnością wszystkich narodów radzieckich.

Utworzone przez pisarzy Lotwy radzieckiej — A. Upiła, V. Lacisa, A. Sakse, A. Grigulisa i innych — wydawane są w wielu językach narodów Kraju Rad, a szereg sztuk pióra dramaturgów lotewskich weszło na stałe do repertuaru teatrów radzieckich.

Przykład Lotwy nie jest czymś wyjątkowym dla Związku Radzieckiego. To, co mówiliśmy o znaczeniu braterskiej pomocy wzajemnej dla Lotwy, można by z takim samym powodzeniem powiedzieć w odniesieniu do każdej innej republiki radzieckiej. Wielka przyjaźń narodów radzieckich, ich braterska pomoc wzajemna zapewni całemu Kraju Rad potężne tempo rozwoju; za przyjaźni tej czerpie Związek Radziecki swe sily żywotne, swą niepokonaną moc.

Produkcować lepiej i taniej — w pełni wykorzystywać ukryte rezerwy

(Z narady aktywu spółdzielczości pracy

